



# PARTIZAN

750 kuruş  
ÖZEL SAYI  
7  
4 Eylül  
1979

**PARTIZAN**  
YAYIN  
HAYATINDA  
1. YILINI  
DOLDURDU  
Destekleyelim  
Okuyalım/Okutalım  
Dağıtalım!

**Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!**

## ZAMLARIN ZULMÜN YOKSULLUK VE SEFALETİN KAYNAĞI KOMPRADOR PATRON-AĞA DÜZENİDİR



Kuyrukların sebebi emperyalizme bağımlı komprador patron-ağa düzenidir.

İşçiler, köylüler, Dar gelirlili esnaf ve zanaatkarlar, Öğretmenler, öğrenciler, Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız!

Hepimiz sefaletin, zulmun balyoz gibi ağırlığını sırtımızda taşıyoruz. Hayat pahalılığı hergün büyük bir hızla artıyor. En temel ihtiyaç maddelerimizi bulamıyoruz. Üretici yoksul ve orta köylülerin ürünleri tarlalarda çürüyor. Yıllardır aracıya-tefeciyeye kaptırdığımız alimlerimiz ve göznumuzla yetiştirdiğimiz ve üç-beş kuruş kazanacağımız ürünleri tarladan kaldırmak için akaryakıt bulamıyoruz. Patronlara milyonlarca lira kazandıran, onlara emeklerini, işgücülerini satan işçiler aldıkları ücretlerle karınlarını bile doyuramıyorlar.

Pespeşe Türk parasının değeri düşürülüyor. Dün 100 liraya aldığımız bir malı bugün 250 TL'ine almak zorunda kalıyoruz. Cebimizde-

ki paranın artık hükmü kalmadı. İşbaşındaki CHP hükümeti soyguncu-sömürücü emperyalist devletlerin uşağı olarak, onların emirlerini birer birer uyguluyor. Emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının, sömürücü zalimlerin içinde debelendikleri buhranın faturasını biz ödüyoruz. Bu kan emiciler akıl almaz bir şekilde, kârlarına kâr katmak, içine düştükleri lağım çukurundan kurtulmak için bizlerin etimizi, kanımızı sömürerek gaspettikleri emegimizden, alimlerimizden ve göznumuzdan yararlanmak istiyorlar. Onlar oturdukları villa ve köşklerinden, sırça saraylarından -daha fazla sömürün, daha fazla soyun-diye haykırıyorlar. Ve her geçen gün fiyatlar artıyor, mallar karaborsaya dağılıyor ve sömürücü asalaklar oturdukları yerden milyonları ceplerine indiriyorlar. Buna karşılık biz emekçiler her geçen gün daha zulmün

daha fazla sefalet ve açlığın pençesine itiliyor. Bu zam furyaları, bu ekonomik yıkım, yaşanılmaz hale gelen hayat bizlerin kaderimidir? Kompradorlara ve toprak ağalarına; onların sözcülüğünü yapan Ecevitlere, Demirellere, Türkeşlere göre bu ekonomik-siyasi krizin sebebi ya -beceriksiz devlet adamlarıdır, ya -ekonomiyi enkaz haline getirenlerdir. Yada zarar eden Kamu İktisadi Teşekkülleridir. Sonuçta bunlar bunalımdan

-ulusça- yada «milletçe» birliği ile çıkmamız noktasında birleşirler. Ama söyledikleri utanmazca yalanlardır. Onlar gerçek niyetlerini söylemekten çekiniyor; fırsattan istifade suçu birbirlerine atarak puan toplamaya çalışıyorlar. Onlar gerçekte bu ekonomik bunalımın kaynağı olarak, halkı «az- sömürmelerini» görüyorlar. Yaptıkları ortadadır. Zamların fatürası kimden çıkmaktadır? Dondurulan ücretler işçi ücreti değildir? Üreticilerin karşısına

emeklerini bile karşılamayan taban fiatları ile çıkan yıllardır Demireller, Türkeşler, Ecevitler değildir? E- vet öyledir. Kendisi ile birlikte tüm insanlığı da kurtaracak olan işçi sınıfının mücadele tarihi göstermiştir ki, sosyalist ülkelerde ve Demokratik Halk İktidarlarının hüküm sürdüğü ülkelerde böyle bir ekonomik yıkım, hayat pahalılığı, enflasyon, vs. yoktur. Bunların yükünü emekçilere ödetilmesi diye bir mesele yoktur. Çünkü bu ülkelerde iktidarda olan işçi sınıfı önderliğinde emekçi halktır. Bu ülkelerde üretim ve ekonomi bir avuç sömürücünün çıkarına göre değil, emekçi halkın ihtiyaçlarına göre düzenlenir, planlanır.

İşte Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti. İşçi sınıfının iktidarda olduğu bu ülkede, fiyatların arttığı görülmemiştir; işsizlik ve bundan doğan yığınlarca toplumsal sorun yoktur. Sosyalizmin ilk anayurdu olan Sovyetler Birliği, Kruçev darbesi ile yeni burjuvazinin eline geçinceye kadar, yine aynı şekilde işçilerin ve tüm emekçilerin çıkarlarına göre ekonominin planladığı ve toplumsal üretimin yürütüldüğü bir ülke idi. 1929'da bu

tüm emperyalist - kapitalist dünya şimdiye kadar görülmemiş bir iktisadi ve siyasi buhranla altüst olurken; milyonlarca işçi işten atılıp, açlıktan ağaç kabuğu kemirirken, Stalin önderliğindeki S. Birliğinde -buhran bir yana- emekçi sınıfların yaşam düzeyi hergün yükseliyordu. 1945'te Çan Kay-Şek köpeğinin idaresindeki Çin bölgelerinde milyonlarca Çin işçisi, yoksul köylüsü, emekçisi açlıktan ölerken, bebeklerin karnı davul gibi şişerken; 1949'ta Demokratik Halk Devriminin ülke çapında zaferiyle birlikte Çin'de tüm bu sorunlar son bulmuştu.

Öyleyse bu bunalımın kaynağı olarak işçi sınıfı ve emekçi halkı gösteren bu aşağılık politikacıların yaptıkları bir sahtekarlık değildir? Onlar bunalımdan çıkmak için zamları ilan etmeyi, ücretleri düşürmeyi planlarken, bunalımın kaynağı olarak işçi sınıfını ve emekçileri göstererek halkı yanıltmak istiyorlar. Oysa bunalımın kaynağı bu düzendir. Bu ekonomik bunalımın, yıkımın kaynağı emperyalistlerin ve usaklarının halkı iliklerine kadar sömürme, en fazla kâr elde etme arzularından gelmektedir. Devamı 7. sayfada

1974'de ...	Bugün ...
1/2 kilo tereyağı . 40 lira	1/2 kilo tereyağ . 125 lira
1 kilo beyaz peynir 35	1 kilo beyaz peynir 110
1 kilo zeytin . . . . . 30	1 kilo zeytin . . . . . 100
2 kilo et . . . . . 60	2 kilo et . . . . . 280
4 kalıp sabun . . . . . 12	4 kalıp sabun . . . . . 80
2 kilo ayçiçek yağı 10	2 kilo ayçiçek yağı 110
1 kilo kuru fasulye 10	1 kilo kuru fasulye . 60
1 kilo kiraz . . . . . 8	1 kilo kiraz . . . . . 80
3 ekmek . . . . . 3	3 ekmek . . . . . 18
1 paket deterjan . . . 4	1 paket deterjan . . 35
2 paket kibrit . . . . . 0.5	2 paket kibrit . . . . 2
<b>Toplam 212.5 lira</b>	<b>Toplam 1000 lira</b>

(1974 yılında 1000 lira ile bir takım elbise almak ve iyi bir ev de kiralamak mümkündür.)

Emperyalistler, kompradorlar ve ağalar ceplerini dolduruyor. Olan halka ve işçi sınıfımıza oluyor.

## Sizi sıkıyönetimler de kurtaramaz.



**İşkencecilerden Mutlaka Hesap Sorulacaktır!**  
yazısı 5. sayfada

26 Aralık 1978'de ilan edilen sıkıyönetim daha sonra 19 ili içine alacak şekilde ve pespeşe üç defa uzatıldı. Şu anda ülkenin 19 ilinde resmi sıkıyönetim yürürlükte... Ancak sivil sıkıyönetimin uygulanmadığı yer yok. Faşist hükümet sıkıyönetimi ilan ederken sıkıyönetimin «halkın temel hak ve hürriyetlerini koruma» ama cına yönelik olduğunu söylüyor. Bugünkü uygulamalara baktığımızda, sıkıyönetimin kimlerin temel hak ve özgürlüklerini koruduğu, nu görüyoruz: Daha ilk anda devrimci demokratik mücadelede engellenmeye çalışılmış; demokratik örgütler, yurtsever - devrimci yayın organları yasaklanmıştır. Grev ve direnişler sıkıyönetim paşalarının emriyle yasaklandı ve hala yasaklanıyor. Kürt ulusunun milli zulme karşı mücadelesi bastırılıyor. Grevdeki fabrikalar, okullar, toprak işgallerinin olduğu köyler birer birer kışlaya dönüldürüldü. Kısacası bugün emperya-

list soyguncuların ve onların aşağılık uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının karşı-devrim cep, hesi emekçilere karşı azgın bir saldırı halindedir. Hal-

ki iligine kadar sömürmek ve her türlü iktisadi ve siyasi hakkını gaspetmek için faşist terör had safhaya çıkarılmıştır. Emperyalist hayatların ve aşağılık usaklarının içinde bulunduğu, giderek derinleşen ve tümüyle kendilerinin sorumlu oldukları ekonomik yıkımın bedeli emekçi halka ödetilmek isteniyor. Sahneye koyulan ve CHP sinden MSP'sine hepsinin fiili denetimi altında gerçekleştirilen Kahraman Maraş katliamı, ardından bunu gerekçe göstererek, tüm faşist partilerin «evet» dediği sıkıyönetimin ilanı... Sonra da zamlar, para değerinin düşürülmesi, ücretlerin dondurulması, üretici köylülere verilen komik taban fiatları, baskı ve zulmün katmerleştirilmesi... Tüm bunlar sıkıyönetimin halka yönelik olduğunu, faşist hakim sınıfların emekçi halkı sırtından düze çıkarmak istediklerini göstermektedir.

**İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, 687 kişi hakkında kanunî işlen yapıldığını açıkladı**

**Polis meslek örgütleri kapatıldı**

**BÖLÜCÜ VE KİŞKİRTKİ NEŞRİYAT YAPAN SEKİZ DERGİ VE GAZETENİN KARS VE ERZURUM'A GİRMESİ VESATILMASI YASAKLANDI**

**24.1.1979 / SABAH**

**Sıkıyönetimden sonra 125 kişi tutuklandı**

**Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bazı gazete ve dergilerin yayımını yasakladı**



**BİZ EMEKÇİLERİ AÇLIĞA VE ÖLÜME MAHKUM EDEN KOMPRADOR PATRONLAR VE AĞALARDIR**

BİZ EMEKÇİLERİ AÇLIĞA VE ÖLÜME MAHKUM EDEN KOMPRADOR PATRONLAR VE AĞALARDIR!

Resimde beş aydır ücret alamayan işçiler görülüyor. İşçiler «Böyle yaşamaktansa ölmek daha iyidir» diyerek eğer ücretlerini alamazlarsa toplu olarak intihar edeceklerini söylüyorlar. Oysa komprador patronlar ve ağalar zaten bizleri yaşarken öldürüyorlar. İligine kadar soydukları emekçilerin ölümü onları sadece sevindirir. Bizler ölmek için değil, bu düzene karşı mücadele etmek için birleşmeliyiz. Çünkü bugün bizlerin kaybedeceğimiz bir şeyimiz yok, ama mücadele ederek bu düzeni yerle bir ettimizde kazanacağımız koca bir dünya var. Özgürlük ve refah dünyası... Yok edilmesii gerekenler ve ölümü hak edenler emekçi halk değil, bu sömürü ve zulmün kaynağı olan emperyalistler ve onların usaklarıdır.

**İŞGALIN 5. YILINDA**  
**Başta faşist Türk ordusu olmak üzere tüm yabancı askerler KIBRIS'tan derhal geri ÇEKİLSİN!**  
Yazısı 8. sayfada

## Sıkıyönetim, CHP ve Oportünizmin Kuyrukçuluğu

13 ille başlayan ve daha sonra kapsamlı genişletilerek 19 il içine alan sıkıyönetimin ilanından bu yana yaklaşık 7 ay geçti. Şimdi gelişmeleri daha açık değerlendirebiliriz ve bu konuda oportünizmin oynadığı iş-renci CHP kuyrukçusu rolü görebilme imkanımız var.

CHP hükümeti işbaşına geldiği sahte Marksist-Leninistlerden bir bölümü açıkça, onu, faşistlere karşı sav-ya vermeye çağırıyor ve «hükümetin faşist güçlere karşı olan bütün mücadelesini destekleriz» diyor. Bir bölümü ise yüzlerini bu denli açık göstermeye cesaret edemiyor, daha muğlak ifadelerle başvuruyordu. Ama hepsi CHP'yi faşist olarak değerlendirmeye noktasında birleşiyor; onu faşizme karşı oluşunun dercesinde anlamama temelinde ayrılıyorlardı. Oportünistlerin içinde sadece Halkın Birliği CHP'yi hakim sınıf (komprador burjuvazi ve toprak ağalarının) partisi olarak «görüyor»; ne varki oportünizm yolunda «sarsılmaz bir inanç» taşıdığından onu «faşist olmayan hakim sınıf kesimlerinin» sözcüsü olarak niteliyordu. Oportünizm CHP'nin «reformizmi» hakkında hayaller yayılması (!) için «kesintisiz bir mücadele» (!) yürütüyor; bu yüzden de onun hakim sınıfların «koltuk değneği» yada «cılız sopası» olduğunu «vurgulamak-tan (!) geri kalmıyorlardı.

Sonuçta oportünizmin, mi rasyed gençler gibi bol keseden dağıttığı ünvanlardan «milli burjuvazi»-lik payesi CHP ve Ecevit'in göğsüne asılıyordu. Bu küçük burjuvazinin klasik taktiğidir. Kendini «sosyalist»-mi göstermek istiyorsun? Öyleyse Kemalist faşist diktatörlüğe bile küçük burjuvazinin yada milli burjuvazinin amblemini takacakmış. Ve böylece kendini «sosyalist» mertebesine çıkaracakmış.

CHP'nin hükümet olmasından bu yana geçen 19 aylık süre sonunda, özellikle de CHP'nin sıkıyönetimi ilan etmesinden sonra, yukarıdaki taktik ve tespitlerin sahipleri geçmişteki günahlarını affettirmek istencesine, CHP hakkında söylenmiş en «olumsuz» sözlerini sıralamaya ve gelişimin nasıl da kendilerini doğruladığını ispatlamaya giriştiler.

Gerçi Halkın Birliği revizyonistleri «CHP ve milli burjuvazinin sağ kanat hareket

lerj ara sınıf akımlarını oluşturduklarıdır. Bunları faşistler ve sosyal faşistlerden ayırmalı, baş düşmanlara karşı mücadeleye çekmeye gayret etmeli, faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele temelinde ittifak kurmaya çalışmalı, en azından tarafsızlaştırmalıyız» (H. B. Sayı 3.) şeklinde görüşler sundular. Ama onlara sorarsanız, Halkın Birliği «liberal olarak nitelendiği dönemde bile CHP'nin gerici ve karşı-devrimci karakterini, halk düşmanı yüzünü sergilemiş, devrimcilerin ve kitlelerin kafasında yaygın olan CHP kuyrukçuluğuna karşı inatla mücadele etmiş tir.» (Pd. Partinin Yolu, Sayı 4)

Buradan «CHP kuyrukçuluğu» teorisini H. Birliği revizyonistlerin yapıtı ve bir yandan ham hayaller ya yarken, ama aynı zamanda bu hayallere karşı nasıl «inatla» (!) mücadele ettikleri sonucu çıkmıyormu?

Gerçi D. Yol'un «sol»cu görünmeye özen gösteren yazarları CHP'nin faşistlere karşı mücadeleye edebileceğinden, faşist olmadılarından, ve «hükümetin faşist güçlere karşı olan bütün mücadelesini destekle» (D. Yol S. 14) mekten bahsetmişlerdir. Ama onlara sorarsanız, «Aslında karşı karşıya olduğumuz durum, hiçde beklenmeyen bir durum olarak görülmelidir. Devrimci Yol dergisinin 3 Şubat 1978 tarihli sayısında..... şöyle yazılmıştı...» (D. Yol Sayı 28)

Buradan, CHP'nin anti-faşistliğinden, faşizme karşı mücadeleye edebileceğinden bahsedene ve buna uygun politikalar saptayan D. Yol revizyonistlerinin bir yandan da «bugünkü durum-u göre göre (!) böyle davran-dığı sonucu çıkmıyormu? Örneklere çoğaltmak ve sayfalar doldurmak mümkün. Ama bugün küçük burjuva oportünizminin söylediği ve birleştirdiği şey «Ecevit ve CHP'nin faşizme teslim olması» «ona başeğmesi»dir. Ve ardından onlar bunun sebeplerini açıklamaya, gelişimin nasıl da bu şekilde olduğunu keşfetmeye, yada onların deyimleriyle «bunu nasıl önceden koyduklarını ispatlamaya başlıyorlar.

Aslında sorun, Stalin yoldaşın 2. Enternasyonal partilerinin enternasyonalizminin vazgeçip «emperyalist vatan uğruna savaş» sloganı doğrultusunda tekkeci bur-

juvazinin kuyrukçuluğunda hareket etmeleri gerçeği üzerine söylediği söz gibidir: «Herşey olması gerektiği gibi olmuştur.»

Ülkedeki ve uluslararası planda sınıf çelişmelerinin karşılıklı durumuna bağlı olarak komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının esas olarak B. Alman emperyalizminin uşağı olan kesiminin sözcüsü, ve tüm hakim sınıf sözcüsü partiler gibi faşist bir parti olan CHP işbaşına geçmiştir. Emperyalistlerin ve uşaklarının, karşı-devrim cephesinin içinde bulunduğu ve giderek derinleşen ekonomik ve berabere yükselen siyasi kriz Buhranın faturasının hakim sınıflar ve ağababaları emperyalistler tarafından ve kendileri açısından zorunlu olarak emekçi kitlelere ödetilme çabası... Halkın ve işçi sınıfının her türlü revizyonist aldatma, reformist engel ve oportünist teslimiyetçiliğe rağmen yükselmeye devam eden mücadelesi... AP'sinden MHP'sine ve CHP sine kadar hakim sınıf uşaklarıyla emperyalistlerin kontrol ve bilgisi dahilinde planlanan Kahramanmaraş katliamı ve bu bahane ile ilan edilen sıkıyönetim... Bütün bunlar karşı-devrimin kendi adına zorunlu olduğu sistematik politikasının parçalarıdır.

Elbette toplumdaki siyasal ve ekonomik mücadeleyi bu denli basitleştirmek zor. Ama sınıf mücadelesi açısından meselenin en genel hatları budur.

Hiç kuşkusuz sıkıyönetim Türkiye halkının önüne bir kader olarak koyulamaz. Ama onun kader olmaması doğrudan doğruya proletaryanın ve emekçi halk yığınlarının örgütlü siyasi gücüne bağlıdır, ve bugünkü durum devrimin güçleri açısından olması gerekenin gerisindedir. Modern revizyonizmden oportünizme ve sahte reformizme, gerçekten bazı «islahatlar isteyen reformizme kadar tüm burjuvazi ve küçük burjuva çevrelerin halk kitleleri üzerindeki gerici etkisi devrimci mücadelesinin ilerletilmesini önlemektedir. Ya faşizme karşı kitlelerin öfkesinin tümü CHP barajına yönlendirilmekte yada oportünistlerin lafta keskin, fakat özünde CHP kuyrukçuluğunu savunan çizgisiyle kitlelerin mücadeleye hedefleri saptırılmaktadır. Mesela bunlardan D. Devamı:7. sayfada

# Halk siyasetleri arasında eylem birliği oluşturmak için mücadele edelim

## edelim

Özellikle sıkıyönetimin ilanından sonra devrimci kitlelerin eylem birliği yolunda, ki yoğun baskıları, çeşitli revizyonist grup yöneticilerinin eylem birliği «çağrılarını» artırmalarına yol açmıştır. Ancak onlar eylem birliklerini devrimci kitlelerin Marksizm-Leninizm ile yüz yüze geldiği alanlardan biri olarak gördükleri için aynı zamanda da eylem birliğini imkansız hale getiren gerek «teorik» gerekse «pratik» tavrılar almakta gecikmiyorlar.

## Devrimci Kitleler Eylem Birliğinin Önündeki Engelleri Yıkacaktır

Bugün bir yandan «eylem birliği» çağrıları, öte yandan da bu «eylem birliklerinin oluşmasını önlemek için icat edilmiş sahte «teoriler» ortadaki dolduruyor. Eylem birliğine düşmanlığın teorisini yapan revizyonistler devrimci kitlelerin eylem birliği yolundaki istekleri karşısında «eylem birliği» çağrılarını yapmak zorunda kalmıyorlar. Ancak, artık Türkiye devrimci mücadelesi, kitlelerin taleplerini sadece sahtekarca haykırarak yetinmiyor; bu talepler doğrultusunda samimi olarak çalışanları ayırabilecek seviyeye gelmiştir. Revizyonistler de bunu bildiklerinden daha ince ve sinsi yollarla eylem birliğinin engellenmesini teorilerini yapmaya başlamışlardır.

Gittikçe gerileşen ve Rus sosyal emperyalizmine yanaşmaya başlayan H. Kurtuluş'un revizyonist yöneticileri bu düşmanlıklarını teorilerini T.K.P'nin ağzından yayın yaparak sürdürüyorlar. Yanlış bir temelde de kurulmuş olsa ki biz öyle düşünüyoruz- çeşitli halk siyasetlerinden oluşan DEV-DEB'e karşı, T.K.P'nin A. Baştürk kliğine karşı yürüttüğü mücadelenin mihrini oluşturan «tabansızlar teo-

D. Yol Partizan'ı «adi bir cinayet örgütü» (!) ilan ediyor. Böylece tabanındaki devrimcilerle Partizan arasındaki ilişki koparılıyor. Çeşitli mitinglere sokulmaya çalışılıyor. Ama Tarsus'ta olduğu gibi devrimci kitlelerin şimşeklerini üzerine çekmekten korkan oportünistler kararlı tavır karşısında geriliyorlar. Ve bunun «sebeplerini» açıklama-ya girişiyorlar.

H. Kurtuluş revizyonistleri D. Yol'a yaptıkları gizli anlaşmalarla Partizan'ın mitinglere sokulmaması yolunda fikir birliğine varıyor. Ama devrimci kitlelerden olan korkusu, küçük burjuva tabiatıyla birleşince bunu açıklamaya çekiniyor. İzmir'de olduğu gibi, D. Yol la ortaklaşa Partizan ve diğer devrimci siyasetleri mitingde almamaya çalışıyorlar.

Küçük burjuva şefler bu çabalarını su veya bu şekilde sürdürmeye çalışacaklar.

Ancak gördüğü gibi tayin edici olan bu şeflerin «karar»ları değil, devrimci kitlelerin bilincidir. Bu yüzden başta dergimize ve dergimize taraftarlarına yönelik bu düşmanca girişimleri boşa çıkarmanın yolu gerçeklerin devrimci kitlelere götürülmesidir. Ve şeflerin korkuları işte bu noktada kendini göstermektedir.

Öyleyse gerçekleri devrimci kitlelere götürmeliyiz. Mümkün olan her yerde, eylem birliklerinin neden oluşturulmadığı üzerinde tartışma örgütlemeliyiz. Ya, pilan her eyleme, gösteriye, mitinge katılmaya çalışmalıyız. Revizyonist şeflerin engelleme çabalarını boşa çıkarmalı; kitleler önünde teşhir etmeliyiz.

Eylem birliği, eylem için oluşturulmuş bir birliktir. Herhangi bir gösteri yada değişik türde bir eylemde halk siyasetlerinin bir araya gelmesiyle oluşur ve eylemin bitmesiyle ortadan kal-

ır. Bu tür eylem birlikleri halk güçlerinin çeşitli eylemlerde güçlü bir tarzda hareket etmelerine ve karşı-devrimin güçlerine karşı güçlü bir sesin haykırılmasına yol açar, buna hizmet eder. Eylem birliklerinin doğrudan değil ama dolaylı olarak Marksizm-Leninistlerin birliğine hizmet eden bir rolü vardır. Proletarya partisi bu eylemlerde bağım sızlığını korur, bağımsız ajitasyon ve propagandasını yürütürse, Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasında her tavırla kesin sınırlı çekişebilir, bu, onun güçlenmesine yol açar. Eylem birliklerinin diğer ve asıl amacı proletaryanın birliğini hareket birliğine sağlayabilmektir. Proletaryanın bir taktik araç olarak eylem birliğinden yana tavır takınması, onu savunması bu yüzden dir.

Öyleyse, proletarya adına hareket ettiğini iddia eden, kendisine «proleter devrimci» gibi sıfatlar yakıştıran

grupların, proletaryanın menfaatine hizmet eden eylem birliklerinden kaçınma tutumları, onların aslında proletaryanın menfaatlerine taban tabana zıt bir sınıfın, küçük burjuvazinin siyasi temsilcileri olmalarıyla açıklanabilir.

Ve küçük burjuva şefler şu ana kadar sorunu çarptırmak için ellerinden geleni yaparak proletaryaya olan düşmanlıklarını sergilemişlerdir. Biz bunu geniş devrimci kitleler önünde kavranılabilir bir gerçek haline gelmesi için; artık neredeyse halk siyasetleri arasında kurulması imkansız hale gelmiş olan eylem birliklerinin oluşmasında kitlesel bir zorlayıcı taban yaratılabilmek için çalışmalıyız. Bunun için her yerde tartışma toplantıları düzenlemeli, en geniş kitleye çağrılar yaparak revizyonist şefleri zorlamalıyız. Biz eylem birliğine hazırlarız ve şefler sonuna kadar zorlamaya kararlıyız.

## HANGİSİ DOĞRU?

«Devrimci Yol bu ortak eylemleri nasıl bir perspektife ele almıştır... Devrimci Yol'un H.K. ile ortak mitingleri «eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik» ilkesi doğrultusunda olmamıştır. Böyle bir ilke olamaz. Eylemde birlik ajitasyonda birliği gerektirir. Ortak miting ve yürüyüş, neye karşı, hangi amaçlardır? Bunlarda birlik varsa eylem de birlik olur. Ortak eylemde, saptanan bu hedeflere

yönelen ajitasyon-propaganda gerçekleştirilir. Ajitasyon ve propaganda başka başka ise ortak eylem olmaz. Bu nedenle «eylemde birlik, ajitasyonda ve propagandada serbestlik» ilkesi saçmadır.» Mayıs Devrimci Yol, sy. 28, sf. 6 \* D. YOL ve H. Kurtuluş revizyonistleri birbirlerini yalanhıyorlar. «Bu 1 Mayıs'ta proleter devrimci hareket ile Devrimci Yol hareketi arasında ül-

ke çapında faşizmin ve sermayenin saldırısına karşı, eylemde birlik ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesi temelinde eylem birlikleri oluşturuldu. Bu, ülkemizin devrimci hareketi açısında önemli bir gelişmeye teşabül ediyor. Bu olumlu gelişmeye ülkenin çeşitli yerlerinde Kurtuluşçuların da katılması, bizi daha da memnun etti.» Temmuz Parti Bayrağı, sy. 16, sf. 13

## NEREDEN NEREYE?

\* H. Kurtuluş revizyonistleri iki yıl önce şöyle diyorlardı: «1 Mayıs kutlamaları ne revizyonizme, ne «sol» maceracılığa ve troçkizme, ne de reformist sağ sapma ile ortaklık içinde hazırlanamaz... 1 Mayıs kutlamalarının

merkezini proleter devrimci ler teşkil etmelidir. Ülkemiz de proleter devrimcilerin birliğinin unsurları olan HALKIN BİRLİĞİ, HALKIN KURTULUŞU VE HALKIN YOLU, kutlama çalışmalarının merkezini teşkil etmeli, ancak faşizme ve sosyal faşizme

«HALKIN KURTULUŞU YOLARAK BAŞTA DEVRİMCI YOL VE KURTULUŞ olmak üzere

re bütün halk güçlerini proleter devrimci hareketi ortaya koyduğu eylem ve mü-

cadelede platform temelinde biraraya gelmeye çağırıyoruz.» (Halkın Kurtuluşu, sy. 161)

## ŞİMDİ de BÖYLE

«HALKIN KURTULUŞU YOLARAK BAŞTA DEVRİMCI YOL VE KURTULUŞ olmak üzere

re bütün halk güçlerini proleter devrimci hareketi ortaya koyduğu eylem ve mü-

## KARŞI DEVRİMCI MODERN REVİZYONİSTLER ve OPORTÜNİSTLERİN TÜMÜ CHP

### H.Kurtuluşu:

«Reformizm tarihsel işlevini bir kere daha yerine getirmektedir. O sadece hakim sınıfların elinde zavallı bir oyuncak, halka karşı sıkılan bir şekerli mermi; ve daha fazla baskı ve terör için, bunun şartlarının hazırlanması, halkın ahyonlanması için bir payandadır. Bugünkü reformist hükümet, hakim sınıfların, faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir.» (Sıkıyönetime Hayır, Özel Sayı)

«Faşist diktatörlük koltuk değneği CHP hükümeti aracılığıyla 13 ilde sıkıyönetim ilan etti.»

«Hükümette reformistlerin bulunması, sıkıyönetimin halka karşı bir saldırı niteliği taşımayacağı; hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmayacağı hatta faşistleri hedef alacağı şeklinde boş ve boş olduğu kadar da zararlı hayallere yol açmamalıdır. CHP, faşist diktatörlüğün elinde bir alettir ve aynı zamanda ona paratonerlik yapmaktadır. CHP her zaman faşist diktatörlüğün istekleri doğrultusunda hareket etmektedir. (HK, Sy: 142)

### H. Birliği:

«Maraş katliamının sorumlularının isminin açıkça vermekten bile korkan hatta devrimcilere çatan Ecevit ve CHP de katliamın ertesinde faşistlerle iyice uzlaşarak sıkıyönetim kararı aldı.» (DHB, sy. 50)

«...Olayların CHP'nin boyutunu aşğını ve gerçekte CHP'nin faşistlere teslim olduğunu CHP Grup Başkanvekili Altan Öymen şu sözleriyle dile getiriyor: «Arka-dışlar, CHP'nin yönetiminde sıkıyönetim uygulanacaktır, ama buna karşı çıkarsak sonunda CHP iktidarı olmadan sıkıyönetim uygulanır.»

Bu sözler CHP'nin faşistlere teslimiyetinin belgesidir, onların isteği doğrultusunda adım atıldığını kanıtlandır.» (DHB, sy. 50)

### H. Yolu:

«Reformcu CHP hükümetinin, bugün faşist paşaların ultimatomu askıya kaldırmasına yönelmesi, faşist diktatörlüğün aserleştirilmesine yönelmesi, ve bu adımı demokratik görünüm vermeye çalışarak faşist generallerin uşağı haline gelmesi bir tesadüf değil, hükümetin istenmeyen bir durumla karşı karşıya kalmasının sonucu değil, bugüne kadar izlediği halk düşmanı politikasının bir devamı ve bu politikanın zorunlu bir sonucudur. Ve bu adım da bir siyasi akım olarak reformizm-

### T.K.P.:

«Sıkıyönetim CHP sağ kanat yönetiminin «hem sağa, hem sola» politikasından, faşizme karşı kararsız ve ödüncü tutumundan, kendisini inat ve ısrarla demok-rasi güçlerinden soyutlamasından, o güçlerin bıkmadan usanmadan uzattığı elleri tutmak yerine bu ellerden korkmasından, cephe birliğine düşman tavrından ve bu tavrıyla, komünistleri, sosyalistleri, CHP sol kanadını, tüm demokras çöçlerini faşizme hedef haline getirmesinden yararlanarak geldi.

«Bugün sıkıyönetime karşı çıkan ve CHP sağ kanadının ödüncü politikasının sıkıyönetimi faşizmle noktalanmaya götürceğini saptayan demokrasi güçleri, CHP'nin kendi içine varana kadar yaygındır. Faşist tirmanış sıkıyönetimler ve eşgüdüm kurullarıyla değil, ancak ve ancak tüm demokras güçlerinin ivedi, anti-faşist istemler etrafında eylem birliğiyle yenilebilir.» (Savaş Yolu, sy: 4) (abç)

«CHP yöneticileri bunalmalarının yükünü tekellerin çıkarları doğrultusunda işçi sınıfının, emekçi halkın sırtına yüklemeye çalışıyorlar, CHP yöneticileri

### T.K.P.-Aydınlik:

«Sıkıyönetim bir araçtır. Sopa, tüfek, otobüs de birer araçtır. Nasıl insan, soyut olarak sopaya, tüfeğe ve otobüse karşı çıkamazsa, sıkıyönetimi de kendisine kumanda eden siyasete ve yaptıklarına bakarak değerlendirmek gerekir. Sıkıyönetim hangi siyasetin aracı olacaktır, neyi hedef alacaktır, belirleyici olan budur.

Sıkıyönetimin önünde iki yol vardır. Daha doğrusu CHP hükümetinin önünde iki yol vardır. Halkın özgür-

min, faşizmin yarıdakısı haline, reformcuların faşist diktatörlüğün terörünün, zulmünün azılı savunucuları, faşist diktatörlüğün şakşakçısı haline geldiğinin ve gelebileceğinin somut bir örneğidir. CHP hükümeti faşist diktatörlüğün demokratik cılız sopası rolünü oynuyor, hakim sınıfların buhran koşullarında can simidi olma görevini yerine getiriyordu. Bu yeni görevi üstlenmesiyle bugün o, faşist diktatörlüğün uşakları haline gelmiştir. (D. Yol, sy. 57) (abç)

faşizme karşı Ulusal Demokratik Cephe çağrısına düşmanca karşı çıkmasalardı, iç gerilicik, militarist, klik, bugünkü bu sıkıyönetimi dayatamazdı.

Sosyal demokrasinin sağ kanadının CHP yönetiminin ikircikliği, kararsızlığı onu nihayet kendi varlık nedenini ortadan kaldırma noktasına vardırmıştı.»

«Başbakan ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit daha birkaç ay önce kesinlikle sıkıyönetime gidilmeyeceğini söylüyordu. Ama Kahramanmaraş'ta faşist ve gericilerin giriştiği kitle kırımı neden gösterilerek dayatılan sıkıyönetim karşı çıkamadı. CHP kulislerinde ve CHP Ortak Grubunda «CHP'siz mi, yoksa CHP'li mi? İşte soru bu» şeklinde getirilen sıkıyönetim dayatması ikinci haliyle «hven-i şer» olarak kabul gördü. CHP grubu ve Ecevit, sıkıyönetimin «CHP'li»ne rıza gösterdi.» (Savaş Yolu, sy: 3) (abç)

«Sağ sosyal demokrat ağırlıklı bu hükümetin yıkılması, gerici-faşist-maocu güçlerin istemidir. Çünkü gelecek olanı daha «geri» olacağını bilincindedirler. «Ama bu belirleme aman yıkılrsa beteri gelir» diyerek hükümeti ne pahasına olursa olsun desteklemek anlamına gelmez. Hükümetin sıkıyönetimci, NATO'cu kemeri sıkma politikasını işçi sınıfı desteklememiştir ve destekleyemeyecektir.» (Savaş Yolu, sy: 5) (abç)

lüklerini hedef almak ve sıkıyönetim sopasını halka indirmek.

Veya; cinayet ve katliamların üzerine gitmek, MHP'li cinayet şebekelerini ve Sovyetler Birliği'nin yıkıcı faaliyetlerini hedef almak.

Biz CHP sıkıyönetiminin cinayet ve katliamların üzerine yürümesi ihtimalini gözden uzak tutmamak gerektiği düşüncesindeyiz.» (Aydınlik, 2 Ocak 1979, «MHP'nin Kaygısı») (abç)

### Vatan Partisi:

«Esas olarak YABAN BURJUVA (milli burjuvazi kastediliyor - Partizan'ın notu) zümrelerin partisi olan CHP, kitlelerin muhtemel devrimci tepkilerinin korkusu nedeniyle, tüm liberal partiler gibi finans-kapitale teslim olmuştur. Tüm eylemleri, partinin ifadesidir. Finans-kapital devrimci «teorik»-bizimci ağaların adına ve onlar için «kestaneleri ateşten çıkararak» maşa olmayı benimsemiştir.» (Sosyalist, sayı: 77) (abç)

# İKİYÖNETİMLER DE URTARAMAZ!

uşak basında benzer afılar boy boy yayın. Hepsinin de ortak yaskına katılan ve yaralıncileri bu şekilde süreyek götürün polisfotoğraftaki yüzlerinin ması idi. Eskiden bir tomsonla katlettiğincinin başında gerine poz veren faşistler halkın önüne yüzlerini gizlemek, yedi kat dibine girseler deklarının hesabını halka ekten kurtulamayacak. Nitekim bu fotoğrafı yüzü kazılı olan Meraskını yöneten Asayışsi Ağır Suç Masası Ahmet Ateşli adlı köyönettigi baskının üzer daha iki ay geçmedevrimciler tarafından andırılmıştır. Ne var yaralı olarak kurtuldu. şimdilik...



**«VATAN HİZMETİ»YMİŞ!** İşte hakim sınıflar zorla silah altına aldıkları emekçi halkın evlatlarına «vatan hizmeti»ni böyle yaptırıyorlar. Delik-deşik edilen Ömer Saçlı adlı devrimci Beykoz baskınından sonra böyle götürülüyordu...



Her yerde görülen manzaralardan biri... Askerler «cezaevlerini koruyor»... Peki bu «cezaevleri»nde kimler yatıyor? Bu sömürü ve yağma düzenine karşı mücadele eden yurtseverler, devrimciler, komünistler. Ve adlarına «adi mahkum» denilen, bu düzenin ürünü olan kan davacıları, işsizlik, açlık ve sefalet sonucu yol kesmek, hirsizlik yapmak, adam öldürmek zorunda bırakılan halk... İşte askerler, yıllardır halkın emeğini zorla gaspeden, onların alınterlerini çalan, halkı katleden komprador patronların ve toprak ağalarının düzeninin bir parçası olan zindanlarını koruyorlar. Ordunun kimlere karşı kimi koruduğu açık değil mi?

## İRAN HALKI

**İRAN HALKI SIKIYÖNETİMLERİNDE, DÜZENİNİ DE ŞAH'IN BAŞINA GEÇİRDİ.**



ABD emperyalizminin yeminli köpeği faşist Şah'ta halk hareketleri gelişmeye başladığında ülkede «olaganüstü hal» ilan etmişti. Bir çok şehri sıkıyönetim altında yönetme Kontregerilannın eşi olan cinayet örgütü gizli polis teşkilatı Savak'ın ve Şah'ın ordusunun ileri gelenlerinden Şah gibi kaçmaya fırsat bulamayanlar, şimdi tek tek yargılanıyor ve hakettikleri cezaya çarptırılıyor.

Aşağıda hirsizce Şah'ın emekçinin katledilmesine sebep olan «vur» emri veren Şah'ın ileri gelen sıkıyönetimci generalinin kurşuna dizildikten sonra çekilen resimleri görüyoruz.



## ZAFER NİKARAGUA HALKININ

**FAŞİST SOMAZA'DA TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNÜ BOYLADI!**



Uzun yıllardır Nikaragua halkının inim inen, Amerikan emperyalizminin Orta Amerikadaki üşafığı Somoza, silaha sarılan halk tarafından devrildi. 46 yıldır Nikaragua'ya bir aile çiftliği gibi yöneten Somoza ailesinden üçüncü başkan olan Somoza soluğu ABD de aldı. Bu zafer yıllarca silah elde mücadele eden Nikaragua halkının büyük bir zaferidir. Ancak bu zaferin kalıcı olmaması, Somoza ailesinden olmayan kompradorların iktidarı ele geçirmesi, Nikaragua'nın yarı sömürgeci durumunun sürmesi tehlikesi büyüktür. Son zamanlarda bu ülkeden gelen haberler bu kanıyı pekiştirici niteliktedir.

Somoza'ya karşı olan tüm un surların toplandığı Sandinista Kur

tulus Cephesi'nin doğru bir önderlik yürütmediği açıktır. İranda olduğu gibi Nikaragua da gelişen durum, doğru Marksist-Leninist önderlik olmaması halinde, halkın mücadelesinin çeyizlişürjiva ve feodal klişlerin iktidar dalaymalarına alet edilebileceğini göstermektedir.

Bu olaylar bize ancak Marksist-Leninist Parti önderliğinde, verilecek mücadelelerin kalıcı zaferler kazanabileceğini göstermektedir.



Yandaki resimde mavi bebelileri bankaları korurken görüyorsunuz. Hakim sınıflar «vatan hizmeti» diye zorla silah altına aldıkları emekçi halkın evlatlarına bankaları bekletiyorlar. Peki bu bankalar kimin? Emperyalistlerin ve usaklarının. Buralarda, emperyalistlerin ve usaklarının Türkiye halkından; işçi sınıfı ve emekçi kitlelerden çalınan, zorla gaspedilen emek ve alınterlerinin karşılığı olan paraları bekletiliyor. Türkiye halkı Demokratik Halk Devrimi ile emperyalistlerin ve usaklarının tüm para ve mallarına olduğu gibi bankalarına da el koyacaktır. Şimdi bu bankaları beklettiren generallerden de hesap soracaktır...



Gece yarılırla evlere girip halka gözdağı vermek, onların gözünü korkutmaya ve böylece mücadeleye girişmelerini önlemeye çalışmakta hakim sınıflara göre askerlerin «vatan hizmeti»nin bir parçasıdır. Ellerinde son model otomatik silahlarla savunmasız halka gözdağı veren askerleri «vatan hizmeti» yaparken görüyorsunuz.

## ASKERLİK

«vatan hizmeti» denilen şeyin Türk ordunun faşist disiplin ve düzeni içerisinde emekçinin zorla silah altına tutulması demek açık değil midir? Türk ordusunun emperyalist desteği olmadan ayakta kalamayacağı ve sıyla herhangi bir emperyalist devletin millikuvvetleri gibi başlı başına bağımsız sal-

Devamı 6. sayfa

## YAŞASIN HALKIN ORDUSU

Toplumdaki herşey gibi ordunun da sınıfsal emeli vardır. Ordu devlet iktidarına sahip sınıfların, diğer sınıflar üzerinde hakimiyetini, kendi sınıfsal menfaatlerini korumak, pekişmek için kullandığı askeri bir güçtür. Ordu sınıfsal temelini kavramak için şu sorulara cevap vermek gerekir: Bir ordu kime, hangi sınıflara, hangi düzene hizmet etmektedir? Buna göre bugünkü Türk ordusunun emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının emrinde, onların düzenini devam ettirmede silahlı karşı-devrimci bir güç olduğu ortadadır.

Buna karşılık halkın da ordusu olacaktır. Türkiye halkı işçi sınıfımızın Marksist-Leninist Partisi öncülüğünde komprador patron ağı düzenine karşı mücadele içinde örgütlenecektir. Bu uzun süreli ve başlangıçta küçük çete (gerilla) birimleriyle verilecek halk savaşı boyunca karşı-devrimin bu silahlı gücü parça parça, adım adım imha edilecek silahlara arındırılacak ve Demokratik Halk İktidarının tüm ülkede ilan edilmesiyle birlikte gerici-faşist ordunun tüm kalıntıları da silinip, süpürülecektir.

Bu mücadele boyunca halk adım adım kendi öz ordusunu; halkın silahlanmasına dayanan halk ordusunu oluşturacaktır. Bu ordu halkın bağrında doğacak, onların bir parçası olacaktır. Halk ordusunun içinde de halk demokrasisinin rüzgarları esecektir. Emperyalist ve faşist devletlerin ordularındaki gibi baskı, eziyet, küfür, aşışılama, işkence olmayacaktır. Kararlar demokratik bir şekilde özgürce tartışılara kalacaktır. Üstten gelen kararlar eleştirilebilecektir. Onun disiplini faşist yada emperyalist devletlerin ordularındaki gibi zora dayanan bir disiplin değildir. Halk ordusunda disiplin, halkın kurtuluş davası gibi yüce bir amaç uğrunda birleşmiş gönüllerin, bilinçli ve gönüllü birliklerine dayanır. Halk ordusunda rütbe de yoktur. Tüm komutanlar işbaşına halk ordusunun savaşçılarından oylarıyla gelir. Ve yine onlar tarafından azledilebilir. Halk ordusu emperyalist ve faşist devletlerdeki orduların iyiciliği ve asalaklığının tersine üretken; üretime katılan bir ordu olacaktır.

Halk ordusu üretime katılacaktır. Halk ordusu, emperyalist abluka, baskı ve saldırılara karşı ülkemizin bağımsızlığının, halkımızın işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Halk İktidarının korunması ve geliştirilmesinin, sosyalizme geçişin, proletarya diktatörlüğünün teminatı ve koruyucu gücü olacaktır.

Ve orduyla halkın aynılışına başladığı an, artık ordu ordu olmaktan, devlet devlet olmaktan çıkmaya başlayacak, yani sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız yüce komünist topluma ulaşmış olacaktır.

İşte faşist ordunun gerçek kimliği... Komprador patron-ağ düzeninin silahlı karşı-devrimci bekçisi olan ordu ellerini başlarına koydurarak halkı «esir» almış götürüyor... Ama eninde sonunda Türkiye halkı kimin «yaman» olduğunu gösterecek. Tankıyla, topuyla ordusunu da hakim sınıfların başına geçirecektir.



**İŞÇİ SINIFINA VE EMEKÇİ HALKA SAVAŞ**

**İLAN ETMİŞ OLAN «HALKIN ORDUSU»!**

Faşist diktatörlük 1 Mayıs'ta tüm yurttan terör estirecek

işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününün kutlanmasını engellemeye çalıştı. Sıkıyönetimin faşist generalleri etrafa tehditler savurdu. Ordunun silah kullanacağını açıkladı. Bu karşı-devrimci tedbirlerin bir parçası olarak ta İstanbul'da sokağa çıkma yasağı konuldu. Sıkıyönetimci generalleri yüzlerce kişiyi gözaltına aldılar, aynı gün Takvim 1 Mayıs alanına savaşırlarda kullandıkları sancağı çektiler. Ve savaşı kazanmış pozlarda gösteri yaptılar. Ama halka ve işçi sınıfına karşı savaş ilan etmiş olan hakim sınıfların generalleri bakalım asıl savaş başladığında ne yapacaklar...



ömrünü biraz daha uzatmayı amaçlayan sayısız halk düşmanı faşist yasa tasarıları gibi, işçileri «kanunen» soymak demek olan bu tasarı da meclislerin tatile girmesiyle dosyalanarak «şimdilik» kaydıyla bekletilmeye başlandı.

## «Tasarı»ya Tepkiler

Faşist hükümetin açıklamalarına göre bu «tasarı» hem «askerlik çağına gelmiş olan yurtdışındaki» Türkiye'li işçilere işlerine devam etme imkanı verecektir. Hem de «yurdumuza döviz girecektir».

Bugün ordunun üst kesimindeki faşist paşaların hükümetin bu tasarıyla anlayış birliği

çinde olduğu açıktır. Ya da «tasarı»yı ortaklaşa hazırladıkları... Bu «tasarı» aynı zamanda CHP hükümetinin devlet iktidarı ve onun bir parçası olan ordu içinde etkinleşme çabalarının bir ürünü olmuştur. Bu «tasarı»yla «yurdumuza girecek döviz»in tamamıyla ordunun emrine, harcamalarına verileceği düşünülürse, bu «tasarı»nın orduya verilmiş bir «niyet» mektubu olduğu görülebilir.

Bu yüzden tasarıya karşı daha çok ABD uşağı faşist partilerden tepki geldi. Ve onlar «vatan borcu»nun bu şekilde ödenemeyeceğini söylediler.

Tasarıya karşı tepkilere Uğur Mumcu gibi «CHP'den ilerici» CHP'nin uygulamacılarının Cumhuriyet gibi bir gazetede ki savunucularının «o da vatan hizmeti, buda vatan hizmeti» formülü ile, fiili askerlikle döviz ödeyerek «askerlik borcunu» ödeme-nin aynı amaca; «vatan hizmeti» amacına yönelik olduğu şeklindeki «tepkiler»ini de

Aslında sorun bu soyguncu, sömürücü, halk düşmanı düzeni savunup savunmamaktır. Bu halk düşmanı komprador patron-ağ düzeninin sınırlarını içindeki yukarıdaki tepkiler böyle bir düzenin nasıl daha uzun ayakta tutulacağı yolunda ileri sürülmüş değişik taktikler, fikirler olma özelliğinden başka bir anlama gelmez. Zaman zaman askerliğin mecburu olmaması gerektiğini savunan U. Mumcu gibilerinin ilericiliğinin, demokratiğinin sınırlarını halâ «ilerici», «halkçı», «solcu» görünmeye özen gösteren komprador, patron - toprak ağası sınıflarının sözcüsü olan CHP'nin faşist kurmayı çizmektedir.

Öyleyse U. Mumcu gibilerinden MHP'ye uzanan zülgah... içinden yükselen ve sadece düzenin ömrünü nasıl daha çok uzatacağı amacına yönelik önerilerin gelip toplandığı bu «vatan borcu», «vatan hizmeti» nedir?

## «Vatan Hizmeti» Nedir ?

# Zorunlu Bir Açıklama

Bazı oportünist ve revizyonist siyasi grupların dedi kodu ile kafa bulandırmaktan medet uman bazı seflerince, devrimci ve yurtsever saflarda, öteden beri hakkımızda çeşitli dedi kodular yapıldığını duyuyorduk. İlk başlarda bunu pek ciddiye almadık, ancak bunların dedi kodularına devam ettiklerini, devrimci ve yurtsever kişilerin, durumu biçmeyen halktan unsurların kafalarını bulandırmaya çalıştığı içinde olma halen devam ettiklerini duyunca bu zorunlu açıklamayı yapma gereğini duyduk.

Bu oportünist ve revizyonist unsurlar, bizlerin güya "Partizan"ın siyasi ve ideolojik hattını savunmadığımızı, hatta "Partizan saflarında olmadığımızı" ısrarla yaymaya çalışıyorlar. Şu gerçeği, devrimcilere, demokratlara, yurtseverlere ve tüm halkımıza açıklama gereğini duyuyoruz: Bugün İ. Kaypakaya'nın Marksist-Leninist çizgisine sahip çıkan ve onu devam ettiren Partizan'dır ve O Marksist-Leninist geçmişin tek mirasçısıdır. Bizler Partizan'ın saflarında yer aldık ve halen de öyleyiz.

A. KILIÇ

M. ORUĞOĞLU

S. YILMAZ

*(İmza)*

*(İmza)*

## İşkencecilerden hesap sorulacaktır.

«İşkence çağ dışıdır». Yıllardır emperyalistler ve onların uşakları bu sözleri geveleyip duruyor. Gerçekte ise onlar halkların gelişen devrim mücadelesini önlemek için aşağılık yöntemlerle komünistleri, devrimci, demokrat, emekçi ve gençleri işkenceden geçirir; onların ağızlarından bilgi almak isterler. Onları yıldırma isterler. Bir kısmını işkencele katleder. İşkence çağımızda bırakalım «çağdışı» olmayı, yaşadığımız en canlı örneklerle sürmektedir. Şimdi işkence, gerekli uzmanlarıyla, teknik alet vs. ile emperyalistler ve uşakları tarafından bir uzmanlık kolu haline getirilmiştir.

Türk hakim sınıfları da yıllardır ülkemizde «işkence yapılmıyor» diye sahtekarca demeye üstüne demeye veriyorlar. Oysa özellikle 12 Mart dönemiyle birlikte iyice yoğunlaşan işkence faaliyetleri altında en az onlarca komünistin, devrimcinin katledildiği ortadadır. İbrahim Kaypakaya, M. Zeki Şerit, Selahattin Doğan yoldaşlar; Pir Ahmet Solmaz, İ. Gökhan Edge, Cahit Şenyüz adlı devrimciler; Ali Kayahan adlı yurtsever işkencecilerden sadece ilk adama akla gelenlerdir.

28 Haziran 1979 tarihinde komprador patron ağa düzeninin en aşağılık uşak gazetelerinden olan ve MİT ile ilişkisini bilmeyenin kalmadığı Hürriyet gazetesi emniyet yetkililerine dayanarak verdiği haberde şöyle diyor:

«Geçmiş yıllarda Merkez Komitesi veya bölge komitesi yükselen bir militan son derece iyi eğitilmiş olur ve polis taktiklerini bilir. 12 Mart döneminde bu militanların çoğunluğu ağır işkencecilerde bile örgüt arkadaşlarını ele vermediler. Ancak Nisan ve Mayıs aylarında İstanbul'da rastlantı sonucu ele geçirilen bazı militanlar... zorlamaya gidilmeden birçok bilgileri kolaylıkla verdi.» (abc)

Ve böylece kaç yapayım derken göz çıkarıyor. Hürriyet gazetesinin karşı devrimci yöneticileri bu yazıyı yazarken birçok karşı devrimci amacının yanı sıra, işkencenin sadece halkımız nezdinde iyice teşhir olan 12 Mart döneminde yapıldığını, şimdi ise sorguların «zorlamaya gidilmeden» yapıldığını savunarak,

işkencenin komprador-patron ağa düzeninin bir ürünü ve aleti olduğu gerçeğini saptırarak amacını güdüyor. Bu amacını gerçekleştirmek için de işkence gerçeğini kabul etmek zorunda kalıyor. Aslında bu gazete ve onun savunduğu komprador patron-ağa düzeninin temsilcilerini işkence iddialarını kabul etmek zorunda bırakan gerçek, halkımızın işkence ve işkencecilerle karşı kininin, bu düzene karşı tepkisiyle birleşmesinden, düzene karşı yönelmesinden duydukları korkudur.

Bu nedenle çeşitli emperyalist güçlere bağlı hakim sınıf klikleri işkence yapıldığı gerçeğini kabul edip, diğer hakim sınıf kliklerini işkence yaptıkları için suçlayarak, halkın muhalefetinin düzene yönelmesini engellemek, ve bu muhalefeti kendi potansiyelinde eritemek istiyorlar. İşbaşındaki CHP hükümeti bu amacını gerçekleştirmek için, işkencecileri sadece Amerikan-çı kesimle sınırlayarak «kontr-gerilla'dan hesap soraçağız» palavralarıyla halkı aldatarak hükümet olabildi. Bugün işkenceciler tüm dünyaya devam ettiği halde hala aynı sahtekarlığı sürdürüyor.

«Sözün ona işkenceye karşı olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bu köpeğin işkence iddialarını sadece eli kanlı komandolarla ilgilidir. Tüm halkın bildiği gerçekleri açıklıyor. «İlk önce» canileri masum göstermeye çalışmaktadır. Oysa bu canilere işkence bile yapılmamaktadır. İşçileri bakanı bu güne kadar pek çok faşist caniyeye işkence yapılmadığını, soruların teyp ve filme alındığını, «savcılık gözetiminde yapıldığını, doktor raporu alındığını vs. radyo ve televizyondan açıklamıştır. Ama işçileri bakanı, yurtseverler, devrimcilerle yapılan işkencecilerden doktorlardan aldığı raporlardan hiç söz etmiyor. Görüleceği gibi işkence der devam ediyor, ama Türkçe gibi faşist canilerin iddia ettiği şekilde, «ilk önce», «milliyetçiler» üzerinde değil; yurtseverler devrimciler üzerinde uygulanıyor.

«Türkes gibi faşistlerin ne de CHP ve işçileri, bakanları gibi «demokratik» faşistlerin demagogileri gerçekleri halk gözünden saklayamayacaktır.

Bütün işkencecilerin hesabı «işkenceye karşı» olan faşist işkencecilerden ve «demokratik» işkencecilerden sorulacaktır.

Emperyalizm ve sadık uşakların, işkencecilerde geliştirdikleri «çağdaş» yöntemlerde halkın mücadelesini durduramayacak hesap sorulmasını engelleyemeyecektir!

## FAŞİZME TESLİM OLMAYALIM

ren; halk kitlelerinin devrimci mücadelesinin yerine geçiren küçük burjuva maceracılığını teşhir ederiz.

Bu tür terör eylemlerine Marksist-Leninist bakış açısı, mesela bir İlgaz Aykut'un bu geniş kitlelerden teşhir ve teciit olmuş azılı 12 Mart işkencesinin cezalandırılması eylemini doğru bulur. Halk düşmanlarının karşı-devrimci propagandasına karşı, bu somut eylemin propagandasını yapar; fakat bununla birlikte böyle bir eylemin ardındaki çizgiyi teşhir eder: tek tek bu eylemlerin işçi sınıfımızın ve emekçi yığınların kurtuluşunu sağlayamayacağını ve komprador patron-ağa düzeni yerle bir edilmeden gerçek kurtuluşun olamayacağını savunur.

Marksist-Leninist bakış açısı buna karşılık, rasgele banka bombalayan, önüne gelen faşisti kurşunlayan, intikam hissiyle faşistlerin oturduğu kahveleri taryan terör eylemlerine şiddetle karşı çıkar. Çünkü bu tür eylemler yoksul ve emekçi halkımız içinde silahlı mücadeleye duyulan yönelim; köreltir; tepki doğurur; karşı-devrimin ideolojik anti-propagandasına (gehel olarak devrimcilerin, özel olarak da komünistlerin -anarşist olduğu şeklindeki propagandasına) halk nezdinde haklılık kazandırır. Çünkü bu tür terör eylemleri, kavga kaçımı sağ oportünistlerin, «bireysel terör» son!-» çizgileri atarak devrimci tabanı teslimiyet bataklığına çekmesine zemin hazırlar. Çünkü bu tür terör eylemleri halk kitlelerinin içinde kolaycı devrim anlayışını yayar; arkasından da yığınları ve teslimiyeti beraberinde getirir.

Bu tür belli sayıda dev-

rimcinin yürüttüğü tek tek taktik saldırı eylemlerinde proletarya hareketi açısından önemli olanlar ise şunlardır. Bu eylemler, proletaryayı, proletarya hareketi bu tür cezalandırma eylemlerini ilke olarak reddetmediği gibi kendisi de örgütler.

Bu eylemleri değerlendiren sonuna somut olarak yaklaşılmalıdır. Bu eylemler halk güçlerinin örgütlenme ve mücadele seviyelerinde bir adım daha geçişe yardımcı oluyor mu, yıksa mücadeleyi geriletiyor mu? Proletarya hareketi, kendi kontrolü dışında gelişen bu eylemleri işte böyle tek tek, somut olarak inceler ve tavır belirler. Yanlış bulduğu eylemleri açıklar. Bu davranışımız bizim küçük burjuva devrimçiliğimizin çıkması bir yıl olduğu yolunda kökümüzle çelişmez; biz yine ideolojik-siyasi mücadeleli yürütür, sürdürürüz. Bu eylemleri bir mücadele çizgisine haline getirtmeye hareketini zayıflatmayıp, güçlendirmelidir. Halkın mücadele ve örgütlenmesini geriletmemeyi, ilerletmelidir.

Bu tür eylemler kitlelerin desteğini gören, gerici otoriteyi zayıflatır, halkın devrimci otoritesini parça parça tesis etmeye hizmet eden, sürekliliği sağlanabilecek olan ve bu amaçlara yönelik propagandaya imkan veren eylemler olmak zorundadır. Bu tür eylemler amaç haline getirilmemeli, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesinin ilerletilmesinin takidi bir aracı olarak görülmelidir. Bu tür eylemlerin propagandası eylemden önce veya sonra halkta yapılabilmeli geniş kitlelere hedef teşhir edilebilmeli, silahlı mücade-

lenin anlamı kavratılabilir.

Verilecek mesajın belkemiğini kurtuluşun tek tek bu tür eylemlerle sağlanamayacağı, ama halk düşmanını köpeklerin cezasız bırakılmayacağı gerçeği oluşturmalıdır.

**KARŞI — DEVRİMİN SALDIRILARINA KARŞI HALK GÜÇLERİNİ KURUYALIM! DEVRİMÇİLERİN DİRENİŞİNİ SAVUNALIM**

Bugünkü sorun Ö. Çimekenlerin T. Tabakların, onların temsil ettiği küçük burjuvazinin «sol» kesiminin, karşı-devrimin güçleri karşısında teslim olmayı değil, direnmeyi savunan ve direnen tutumlarına karşı alınan tavırdır; daha doğrusu tavır alınmayıp alçakça bir suskunlukla geçiştirilmesinden çıkmıştır. Biz karşı-devrimin saldırıları karşısında halkın, halk güçlerinin direnmesini sadece destekliyoruz, aynı zamanda savunuyoruz. Biz M. Çayan'ların, D. Gezmislerin ve onların önderliğindeki küçük burjuva devrimcisi grupların faşist diktatörlüğe karşı silahlı direnişlerini nasıl savunuyorsak; Ö. Çimekenlerin ve arkadaşlarının karşı-devrimin güçlerinin teslim olmayı reddeden, direnmeyi seçen tutumlarını da savunuyoruz. Çünkü biz halk güçlerinin sömürü ve zulüm düzenine karşı direnişlerini sahip çıkıyoruz. Onların başegmeyer kararlılıklarını propagandasını yapıyoruz. Karşı-devrimin onlara saldırarak katletmelerine karşı nefretimizi haykırıyor, kınımızı biliyoruz.

Aslında bu devrimcilerin katledilmesinde kaçınan tavır, halka ve devime karşı bir tavır değil; devrimci-

rimi ve halkı savunup, savunmamaktır. Oportünistlerin hepsi bu konuda bu devrimcilerin direnişini desteklemeye kalmamış, aynı zamanda onları karalamaya çalışmışlardır. Küçük burjuva maceracı çizginin hatalarını; halk güçlerini savunmamanın, onların faşizme karşı direnişlerini savunmamanın, faşist katliamlar karşısında ses çıkarmamanın bir kılıfı yapmaya çalışmışlardır.

Özellikle teslimiyetçiliğin şampiyonluğunu yapan Halk Kurtuluşu revizyonistlerinin tavri ibret vericidir. H. Kurtuluşunun revizyonist şefleri «anarşizme karşı çıkmama» adı altında devrimin güçlerine sahip çıkmama, onları karalama, onların katledilmesine sessiz kalma tavrıyla, CHP'nin, halk içinde hakim sınıfların gönüllü propagandasını yapmıştır.

Halkın Kurtuluşunun sağcı revizyonist şefleri bu katliamların gerçekleştirildiği dönemde, faşist güçlere karşı silahını yere atarak teslim olmak yerine direnmeyi seçen ve ölüme göze alan bu devrimcilerin katliyle ilgili tek söz etmediler. Buna karşılık onlar, nitelik olarak tek bir farklılığa sahip olmayan THKO'nun kurucusu ve önderlerinden D. Gezmis, Y. Aslan, H. İnan, K. Manga ve diğer devrimcilerin ölüm yıldönülerinde animasıyla ilgili haberleri verdiler ve bol bol onların «yoldaşlıklarından, faşizme karşı direnişlerinden bahsettiler. Ama onlar bunu yaparken samimi davranıyorlardı mı?

Aslında 1972'lerin «iki küçük burjuva akımı» olan «THKO, THKP-THCK» ne ise bazı tali farklılıklar dışında bu gruplar da aynı devrimci çizgiyi taşıyorlardı. Onların faşizme karşı direniş-



## ÖLÜMÜNÜN 30. YILINDA DİMİTROV'UN FİKİRLERİ VE MÜCADELESİ YAŞIYOR

Uluslararası proletaryanın önderlerinden büyük Bulgar devrimcisi Georgi Dimitroff'ın, ölümünün 30. yılında saygıyla anıyoruz.

2 Temmuz 1949'da aramızdan ayrılan G. Dimitroff, 18 Haziran 1882'de Bulgaristan'ın Radomir bölgesindeki Kovatçevzi köyünde doğdu. 12 yaşında okulu terk ederek, bir matbaada çırak olarak çalışmaya başladı. Devrimci fikirlerle temas kurmakta ve çeşitli devrimci eylemlerde yer almakta gecikmedi. 1898 Mayıs'ında, Sofya'da basın işçilerinin gösterisini örgütledi. Daha 20 yaşındayken, 1902 yılında Bulgaristan Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ne üye oldu. BSDİP'nin 1909'da yapılan 16. Kongresinde ise Merkez Komitesi üyeliğine seçildi ve ölüncüye kadar bu görevini sürdürdü.

Dimitroff'un Bulgaristan devrimine olan katkıları büyüktür. O, Bulgaristan işçi sınıfı ve emekçi halkının kurtuluşu yolunda, hiç bir fedakarlıktan kaçınmadan, canla-başla çalıştı. Bulgaristan işçi sınıfı ve halkının, BSDİP'nin (adı 1917'de BKP olarak değiştirildi) önderliğinde, kralcı-faşist diktatörlüğü yerle bir ederek demokratik halk iktidarı kurmasında ve durmaksızın sosyalizmin inşasına girişmesinde büyük rol oynadı. Bu şanlı mücadelesi içinde, sayısız baskı ve saldırılara uğradı. «Savaş, çare ve orduya karşı isyan» tertiplendiği gerekçesiyle idamı bile istendi.

Dimitroff, proletaryanın sosyal devrim davasına olan bağlılığını ve inancını, Hitler faşizmi zindanlarında verdiği şanlı direnişleriyle de açıkça kanıtladı. Reichstag (Meclis) yangınına çıkardığı iddiasıyla tutuklanan Dimitroff, Hitler faşizminin zindanlarını ve mahkeme salonlarını, faşizmi teşhir ettiği ve proletaryanın devrim davasını savunduğu bir kürsü haline getirdi. Böylece faşizme karşı direnişin simgesi haline geldi.

Dimitroff, aynı zamanda dünya işçi sınıfına ve proleter dünya devrimine de ölümsüz hizmetlerde bulundu. Kızıl Sendikalar Enternasyonal ve Komünist Enternasyonal içinde yıllarca görev yaptı. 1922 yılında Kızıl Sendikalar Enternasyonal Yürütme Kurulu üyeliğine seçildi. 1935'te yapılan Komünter'in 7. Dünya Kongresinde ise KEYK (Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi) sekreterliğine getirildi.

Dimitroff, özellikle faşizm, faşizme ve savaşa karşı mücadele konularında, bir dizi tarihî değerli makalelere kaleme aldı. Faşizmin sınıfsal niteliğine, faşizme ve savaşa karşı mücadelenin bir çok sorununa ışık tuttu. O'nun bu konudaki fikirlerinin, çizdiği usta taktiklerin, 2. dünya savaşının kundakçıları olan üçü faşist mirhakan, Almanya - Japonya - İtalya'nın; Stalin başkanlığındaki Sovyetler Birliği önderliğinde bir Barış Cephesi'nin oluşturularak ağır bir yenilgiye uğratılmasında, daha bir dizi ülkede proletarya önderliğinde sosyalist ve demokratik halk cumhuriyetlerinin kurulmasında büyük payı vardır.

Dimitroff'ın, ölümünün 30. yıldönümünde yeniden anarak görevimiz, onun fikirlerinden ve mücadelesinden öğrenmek; halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine hız vermek.

GEORGI DİMİTROV ÖLÜMSÜZDÜR!

leri bir bölümünü «yoldaş» diye anarak, bugün katledilen. Ö. Çimeken'ler, haklarında tek bir söz etmeyen H. Kurtuluşunun sağcı revizyonist şeflerinin bu davranışlarının bir sahtekarlık olduğu açık değildir.

Gerçekte H. Kurtuluşu revizyonistlerinin andıkları şey D. Gezmis ve arkadaşlarının faşizme karşı teslim olmayı reddeden direnme çizgileri değildir. Onların kiteller üzerinde yarattığı etki ve sempatiyi sömürmektedir. «Yoldaş» ifadesi bu sömürüyü meşrulaştırmanın bir kılıfıdır.

Halkın Kurtuluşu'nun teslimiyetçi şefleri sorun tekke çıkarılırdı mu tür (avranışlara girişmekten hiç ekinmezler. Bunları tekkelelerini yaşatmanın bir aracı olarak kavrar ve sahte propagandalara girişir. Aslında onların çizgileri faşizme karşı direnmeye, silahlı mücadeleye düşmanlık çizgisidir. Legal, konfor örgütlenmelerini meşru göstermek için faşizme karşı verilen her tür silahlı mücadeleye karşı devrimci karşı savunulması bir yana atalım; onu kaybeden, halk güçlerini

karşı-devrimin saldırılarına karşı yalnız bırakan, onları pervasızca «adi bir cinayet örgütü» gibi aşağılık tespitlerle ilan eden küçük burjuvazinin teslimiyetçi kesiminin temsilcisi olan, ama «sol»cu görünmeyi de kimseye bırakmayan şeflerin tavırlarını karşılaştırma imkanı veriyoruz. Ayrıca İbrahim Kaypakaya yoldaşın, emperyalizme ve gericiğe karşı direnişin bir komünist hareket tarafından nasıl değerlendirildiğini gösteren alıntısını da yayınıyoruz.

Devrimciler, halk güçlerini karşı bu Marksist-Leninist yaklaşımlarla küçük burjuva şeflerin tavırları arasındaki farklılığı ve bunun kaynaklandığı ideolojik-siyasi gerçekleri araştırmalıdır. Marksist-Leninistler ise küçük burjuva şeflerin sahte sözlerini, halk düşmanlarının ekmeğine yağ süren tavırlarını en geniş kitleler önünde teşhir etmelidirler.

Halk güçlerinin faşizme karşı direnişlerini savunalım. Onları karşı-devrimce karşı sonuna kadar destekleyelim. Küçük burjuvazinin sağ teslimiyetçi çizgisinin de, «sol» maceracılığını da devrimci ve halk kitlelerini başarıya ulaştıramayacağını geniş devrimci çevrelere kavratalım.

Çünkü Marksizm - Leninizm düşmanı fikirlere karşı mücadele edilmeden faşizme karşı tutarlı bir mücadele yürütülemez ve halk kitlelerinin halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi başarıyla sürdürülemez.

Hakim sınıflar askeri güçlerini daima böyle kritik dönemlerde harekete geçirirler. Dışinden turuğuna kadar silahlı karşı-devrimin başlatacağı saldırılara karşı halkın mücadelesini destekleyenler ortadan kaldırmayı ve muhalif sesleri susturmayı amaçlar. 56 yıllık Cumhuriyet tarihinde ordunun faşist niteliğini, bu sömürücü

düzenin bekçisi olduğu gerçeğini gizlemek istedikleri halde sık sık bu militarist güçlerini piyasaya sürmek zorunda kalmışlardır. Devrimci mücadele geliştiği ölçüde de, onların koruyucu köpekliğini yapan askeri güçlerin fiili yönetimine ve saldırılarına daha çok ihtiyaç duyacaklardır.

Ancak ne pespeşe çıkardıkları faşist kanunları, nede onlara yetersiz hale geldiğinde basyuracakları askerî güçleri, sıkıyönetim; işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin kaba devrim seli önünde beş para etmeyecektir.

İşte İran, Faşist Şah rejimi yaklaşan sonunu görür görmez «sıkıyönetim» ilan etmedi mi? Faşist rejimin koruyucusu askeri güçler emekçi halka azgın bir köpek gibi saldırdı mı? Ama bütün bunlar ne Şah Pehlevi'yi ne de faşist Şah rejimini kaçınılmaz sonundan kurtarmaya yetmemiştir.

İşte Nikaragua. Orada da 40 yıllık faşist diktatör Somoza sıkıyönetim vs. ilan etti; askeri güçlerin faşist terörünü had safhaya çıkararak Nikaragua halkının mücadelesini engelleyebileceğini umdu. Ama Somoza diktatörlüğünün de kaçınılmaz sonunu görmek için çok beklemeye gerek kalmayacak.

Türkiye'nin ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halkımızda sonunda askeri güçleriyle sıkıyönetimleriyle, sivil yönetimler ile komprador patron-ağa düzenini, emperyalistlerin ve onların uşaklarının başına geçireceklerdir. Emperyalistleri, komprador patronları ve toprak ağaları, kanemcileri ne sıkıyönetimler, nede başka yönetimler kurtaramayacaktır.

Türkiye halkı yıllardır kendine zulmeden, sefalet ve zulüm içinde hayatı zehir eden komprador patron ağa düzenini yerle bir ede-

# KKP[M-L] TKP[M-L] ORTAK BİLDİRİSİ:

İşçiler, köylüler, dar gelirli memurlar!  
Tüm yurtseverler, devrimciler, yoldaşlar!  
ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS VE TÜRKİYE HALKI...

20 Temmuz 1974'te Kibris'in Türk hakim sınıflarının faşist ordusu tarafından işgalinin dördüncü yıldönümüdür.

## KIBRIS NASIL İŞGAL EDİLDİ?

Bundan dört yıl önce 15 Temmuz 1974'te Kibris'te Amerikancı faşistler bir darbe teşebbüsünde bulundular. Sampson adlı faşist bir Rum yönetimindeki darbeciler doğrudan doğruya Yunanistan'daki Amerikancı faşist cuntaya bağlı olarak hareket ediyorlardı.

Amaçları İngiliz emperyalizminin uşağı Makarios yönetimini devirmek, adayı uzun süre içinde Yunanistan'a bağlayarak 'enosis'i gerçekleştirmekti. Darbenin arkasında duran güç ABD emperyalizmi idi.

ABD emperyalizmi Kibris'te darbe ile çok yönlü kazanç elde etmekteydi.

1 — Kibris Ortadoğu'da stratejik öneme sahip bir adadır. Ada, ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) raporlarına göre 'Akdeniz'de batmaz bir uçak gemisi' durumundadır. Askeri yönden çok büyük önemi olan bu adaya sahip olan emperyalist güç dünya petrol üretiminin %60'ından fazlasını gerçekleştiren Ortadoğu'da diğer emperyalist güçlere oranla önemli bir mevki elde etmiş olur. Adaya hakim olan emperyalist güç, Ortadoğu'daki bütün askeri hareketlere karşı önemli bir üstünlük elde etmiş olur. Adadan iyi bir dinlenme istasyonu ile Ortadoğu'daki tüm radyo ve telsiz haberleşmelerini izlemek olanağı vardır (Nitekim ABD'nin adada böyle dinleyici istasyonları olduğu darbeden sonra ortaya çıktı.)

Ortadoğu'da böyle önemli bir mevkiye sahip olan adaya bütün emperyalist güçler gibi ABD emperyalizmi de tek başına hakim olmak istiyordu. Adadaki Makarios yönetimini ise esas olarak İngiliz emperyalistlerine uşaklık ediyor ve ayrıca ABD emperyalizminin uşaklarına karşı varlığını sürdürüp daha da gelişebilmek amacıyla; bugün batıdaki Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan içinde en güçlüsü olan AKEL'le işbirliği yapıyordu. Dişta ise Yunanistan'daki Amerikancı cuntaya karşı tavır takınıyor, Rus sosyal emperyalistleri ile iyi ilişkiler geliştiriyordu.

ABD emperyalistleri adaya kesin olarak hakim olabilmek için Makarios yönetiminin devrilmesini, adada Yunanistan'daki benzer doğrudan kendilerine bağlı faşist bir diktatörlük kurulmasını istiyorlardı. Böylece adayı doğrudan kontrolleri altına almak, Ortadoğu'daki emperyalistler arası hegemonya dalaşmasında, bilhassa ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi arasındaki hegemonya dalaşmasında önemli bir mevki kapamak istiyorlardı. Darbenin birinci ve esas amacı bu idi.

2 — Bu esas amacın yanında darbenin yan etkileri de olacaktı. Önce darbenin başarılı olması halinde Yunanistan'daki Amerikan uşağı faşist cunta, söven milliyetçilik temelinde halkı kendi çevresinde toplayacak ve tecrit olma durumundan kurtulacaktı. Böylece ABD emperyalizmi Yunanistan'daki kesin hakimiyetini sürdürme imkanı bulacaktı.

3 — Türkiye'de ise darbenin başarısı esas olarak Batı Avrupa'daki emperyalist güçlerin uşaklığını yapan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi olan Ecevit hükümetini zayıflatacak ve Amerikancıların yeniden hükümet olmasına zemin hazırlayacaktı.

## DARBEDEN SONRA GELİŞMELER

Darbeciler amaçlarına ulaşamadılar. Darbe ilerici Kibris'li Rum milliyetinden halkın silahlı direnişi ile karşılaştı. Makarios İngiliz emperyalistlerinin de desteği ile darbecilerin elinden kurtuldu. Darbeciler kısa bir süre içinde dünya kamuoyu önünde teşhir ve tecrit oldular. Bu şartlarda darbenin ardında duran ve darbenin gerçek teşahhlayıcısı olan ABD emperyalistleri kendi çıkarlarına 'enosis' kadar hizmet etmeye de ters de düşmeyen ve 1950'lerde formüle ettikleri 'ikili enosis' (yani adanın bölünmesi ve ABD üssü haline getirilmesi) planlarını gerçekleştirmek için hazırlığa giriştiler. Kibris'teki Amerikancı darbecilerden ve Yunanistan'daki Amerikancı cuntadan desteklerini çektiler. Böylece Türk hakim sınıflarının adayı işgal etmeleri için zemin hazırladılar.

Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerde Türk hakim sınıflarının adayı bölmeye yönelik işgal hareketini desteklediler; çünkü, ABD emperyalistlerinin adaya tek başlarına hakim olma planlarını boşa çıkarmak ve ayrıca gerek Yunanistan'da gerekse Türkiye'deki etkinliklerini arttırmak istiyorlardı. İşte Türk hakim sınıfları bu ortamda, gerek Yunanistan'daki gerekse Kibris'teki faşist cuntaların iyice tecrit olmasından yararlanarak; emperyalist güçler tarafından çeşitli sebeplerle, açık ve gizli olarak desteklenen bir saldırı hareketine giriştiler. İşgal sırasında hükümette Türk hakim sınıflarının Avrupalı kanadının bulunmasına rağmen Türk hakim sınıflarının tüm kanatlarının işgali desteklemesinin sebepleri bunlardır.

20 Temmuz 1974'te Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Kibris'a çıkarma yaptı. Hakim sınıflarına konuşan Ecevit bu saldırının 'barış hareketi' olduğunu, 'Türk ordusunun Kibris'a barış ve kardeşlik götürmek için çıkarma yaptığı' palavralarını yaydı. Gerçek ise yapılan 'bağımsız' bir devletin (devlet olarak var olma anlamında bağımsız, gerçekte emperyalizme tamamen bağımlı) varlığını yok etmek için girişilmiş; fetihçi bir saldırı hareketi idi. Amaç Türk hakim sınıflarının iddia ettiği gibi 'Kibris'lı Türklerin çilelerine son vermek' değil, Türk hakim sınıflarının ve onların uşaklık ettikleri emperyalistlerin menfaatleri doğrultusunda Kibris'ın devlet olarak varlığını ortadan kaldırmak, Kibris'ı bölmektir. Nitekim böyle oldu.

## 'BARİŞ', 'KARDEŞLİK' PALAVRALARI VE GERÇEKLER

Bugün Kibris'ın Türk hakim sınıflarının faşist ordusu tarafından işgalinin üzerinden dört yıl geç-

ti. Türk hakim sınıflarının işgal sırasındaki palavralarının sahteliği iyice ortaya çıktı.

20 Temmuz 1974'te çıkarma yapıldığı zaman Türk hakim sınıfları adına dünyaya açıklama yapan Ecevit 'Türk ordusu Kibris'a barış ve kardeşlik getirecektir' diyordu. Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Kibris'a barış yerine savaş, binlerce ölü, yaralı, tutsak getirdi. Kardeşlik yerine düşmanlık getirdi. Kibris'lı Türk ve Kibris'lı Rum milletinden Kibris'lılar arasında düşmanlık çıkarma hareketiyle hiçbir dönemde olmadığı kadar gelişti. Emperyalistlerin 'böl ve yönet' siyasetleri gereği körukledikleri bu düşmanlık bugün her zamankinden daha da derindi. Aynı düşmanlık Türkiye ve Yunanistan halkı içinde de Kibris ve Ege olayları nedeniyle körüklenmiş, iki ülkede de sövenizm halk içinde almış yürümüştür. İşte Ecevit'in Türk hakim sınıfları ve onların uşaklığını yaptıkları emperyalistler adına sözünü ettiği 'kardeşlik' böyle bir kardeşliktir. Bu 'kardeşlik' milli temeldeki çelişmelerin körüklenmesi ve halkların birbirine düşürülmesi anlamına gelmektedir.

Biz komünistler için kardeşlik sınıf kardeşliği anlamına gelir. Biz milliyeti ne olursa olsun halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı mücadelecilik birliğini savunuyoruz. Bizim kardeşlikten anlamadığımız budur. Budur gerçek kardeşlik.

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler arasında uzlaşmaz çelişkiler yoktur. Onlar birbirleriyle kardeşlerdir. Sınıf kardeşleri.

Kibris'ın devlet olarak varlığına karşı saldırıya girişen Türk hakim sınıfları ve onların uşaklığını yaptıkları emperyalistler adına Ecevit çıkarma sırasında 'Türk ordusu işgal ordusu olmayacaktır. Türk ordusu Kibris'ın bağımsızlığına karşı girişilen hareketi bastırdıktan sonra geri çekilecektir' diyordu. Gerçek ise bunun tam tersidir. Türk hakim sınıflarının faşist ordusu bugün 40.000 askeri, 300 tankı, zırhlı araçlarıyla adanın kuzeyini işgal ordusu olarak kontrol altında tutmaktadır. Adaya yerleştirilen Türkiye'lilerin çoğu askeri eğitimden geçmiştir. Bir bölümü asker emeklisidir.

Ecevit çıkarma sırasında 'Barış hareketi Kibris'ın toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını koruma amacına yöneliktir' diyordu. Gerçek bunun tam tersidir. Bugün Kibris toprakları ikiye bölünmüş, Kibris devleti 'Kibris Rum Devleti', 'Kibris Federe Türk Devleti' şeklinde ikiye bölünmüştür.

Ecevit Türk hakim sınıfları adına ve emperyalistler adına 'Kibris'a, yalnız Kibris'a değil Yunanistan'a da demokrasi ve esenlik' götürdüklerini iddia ediyordu. Hangi demokrasi? Bugün Kibris'ın kuzeyi Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun zulmü altında inlemekte, güneyde İngiliz emperyalistlerinin uşaklarının faşist diktatörlüğü hüküm sürmekte ve İngiliz emperyalistlerinin üstleri varlıklarını sürdürmektedir. Hangi esenlik? Bugün Kibris nüfusunun yarısından fazlası eski evini, yerini, yurdunu kaybetmiştir. Onbinlerce emekçi katledilmiş, dost akrabalarını yitirmiştir. Faşist Türk hakim sınıflarının faşist ordusu bir işgal ordusu olduğundan çıkarma sırasında talan, soygun, ırza tecavüz gündemde olmuştur. Bugün Kibris'ın ekonomisi tam bir batak çimindedir. Türkiye'den Kibris'a binlerce aile gönderilmiştir. Bunlardan Türk hakim sınıflarının parçası ve uşakları olanlar arasında Kibris'lı Türkler ikinci sınıf insan muamelesi görmektedir. Onbinlerce Kibris'lı Rum ve Türk Kibris'ı terk ederek yabancı ülkelere göç etmek zorunda kalmışlardır. İşte budur faşist Türk hakim sınıflarının ve onların uşaklığını yaptığı emperyalistlerin 'esenlik-ten' anladıkları... İşgal ada halkına esenlik değil felaket getirmiştir. Saldırı yalnızca Türk hakim sınıflarına, Kibris'lı Türk hakim sınıflarına ve emperyalistlere yaramıştır.

Yunan hakim sınıflarına gelince: Faşist cunta tarafından temsil edilen Amerikancı kanat Yunanistan halkı karşısındaki tecrit durumundan söven milliyetçiliğe gimi ayağı ayağı kurtulmak, uşaklık ettiği ABD emperyalistlerine ne kadar iyi bir uşak olduğunu ispat etmek için darbeyi düzenlemişti. Darbe başarısızlıkla neticelenince efendisi ABD'nin de desteğini yitirince daha çok yaşayamadı. Kazdığı söven milliyetçilik çukuruna kendisi düştü. Cuntanın yerine hükümet olan Yunan hakim sınıflarının Batı Avrupalı kanadı işgali durdurmak, kabanar sövenizmi kendi çıkarlarına kanalize etmek için işgal ordusunun 'Rumları katletmesini önleyebilmek amacıyla' Kibris'ın bağımsızlığını savunduklarını, enosisin o anda pratik bir çözüm olmadığını söylediler. İşte onların bağımsız Kibris anlayışları bundan ibarettir. Enosis'e kapıyı açık bırakacak bir 'bağımsızlık'. Onların Yunanistan'da söven milliyetçiliği körükleyerek Yunanistan halkını sınıf savaşından uzaklaştırmalarına hizmet edecek bir 'bağımsızlık'. Bir bütün olarak Yunan hakim sınıfları Yunanistan halkının düşmanları oldukları gibi, Türk hakim sınıfları gibi Kibris halkının da düşmanlarıdır.

## EMPERYALİST 'ÇÖZÜM' PLANLARI

Emperyalistler Kibris olaylarının gelişme süreci içinde menfaatlerine göre çeşitli kereler tavır değiştirdiler.

Başlangıçta Türk hakim sınıflarının çıkarına göz yuman ABD emperyalistleri daha sonra NATO'nun güneydoğu kanadında olan Yunanistan hemde Türkiye'yi 'elde tutma' planına uygun olarak Türk hakim sınıflarının adadaki tek yanlı gelişmelerini frenler bir tavır takındı. Kibris'ta istediği çözümü gerçekleştirmek için ambargo yoluyla Türk hakim sınıflarına baskı uyguladı. Son günlerde ise dünya kamuoyunda Türk hakim sınıflarının ve Kibris'lı Türk hakim sınıflarının tecritine ve Yunan hakim sınıfları ve Kibris'lı Rum hakim sınıfları lehine olan gelişmeleri frenleyebilmek ve böylece NATO'nun güneydoğu kanadında bir yumaşama yaratmak amacıyla ambargoyu kaldırma girişimlerine başladılar.

Rus sosyal emperyalizmi başlangıçta işgali ateşli savunucusu idi. Fakat olayların gelişmesi

inde Yunanistan'da Amerikancı faşist cunta devrilince bu kez de 'Kibris'ın bağımsızlığının' ve 'toprak bütünlüğünün' ateşli savunucusu kesildiler. Batı Avrupa'daki emperyalist güçler de Kibris, Türkiye ve Yunanistan karşısında kendi halk düşmanı menfaatlerine uygun bir siyaset izlediler. Bu siyaset bugün ABD emperyalistlerinin siyasetiyle ana hatlarıyla bir uyum göstermektedir. Gerek ABD emperyalizmi ve gerekse Batı Avrupa'daki emperyalist devletler için şu anda tayin edici olan Kibris, Yunanistan ve Türkiye'nin batıdaki emperyalist güçler hegemonya alanı içinde kalmıştır. Rus sosyal emperyalistleri bu durumu bildiklerinden sorunu 'enternasyonalistmeye' çabalamaktadır. Böylece kendileride 'sorunun çözümünde' söz sahibi olmak istemektedirler. Batıdaki emperyalistler ise 'sorunun' kendi denetimlerinde ve 'Kibris'teki cemaatler ve garantör devletler arasında çözüme ulaşması'ni istemektedirler.

Emperyalistlerin bu sahte çözüm teklifleri Kibris sorununa çözüm getirmez. Emperyalistlerin 'çözüm'leri yalnızca kendilerine ve uşaklarına yarar.

## TEK ÇÖZÜM DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

1 — Kuzey Kibris, Kibris topraklarının %38'i Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun işgali altındadır. Türk hakim sınıflarının işgalini maskeleyen için kukla bir 'Kibris Türk Federe Devleti' oluşturulmuştur. Bu devlet işgale giydirilmiş bir maske, bu devlet işgalcilerin bir kuklasıdır. Kuzey Kibris'ın asıl yöneticileri işgalci faşist Türk hakim sınıflarıdır. 'Federe devleti' ve dolayısıyla kuzey Kibris'ı yönettiklerini iddia eden Kibris Türk hakim sınıfları (komprador burjuvazi ve evkaf) ise işgalcilerin ve işgalciler üzerinde dolaylı olarak ve doğrudan çeşitli emperyalistlerin uşaklarıdır.

Kukla devleti yönetenler Kibris Türk hakim sınıflarının Amerikancı kanadıdır. Bu kanadın temsilcisi UBP (Ulusal Birlik Partisi)dir.

TKP (Toplumcu Kurtuluş Partisi) ve HP (Halkçı Parti) ise Kibris Türk hakim sınıflarının Batı Avrupalı kanadının siyasi temsilcileridir.

Türk hakim sınıflarının Kibris'ı işgalini desteklemek, fakat kuzey Kibris'ın sömürülmesinde aslan payını kimin alacağı konusunda birbirleriyle dalaşmaktadır.

Her geçen gün daha da çok palazlanarak Kibris'lı Türk hakim sınıflarının bir parçası haline gelmekte olan işçi aristokratlarının partisi, Rus sosyal emperyalizminin uşağı CTP (Cumhuriyetçi Türk Partisi) de işgali desteklemekte, sömürü payını ve Rus sosyal emperyalizminin kuzey Kibris'taki etkinliğini geliştirme konusunda hakim sınıf partileriyle dalaşmakta, işçi sınıfı içine 'ilerici' maskesiyle sızarak Kibris devrimini imkansızlaştırmaya, içten parçalamaya çalışarak da Kibris Türk hakim sınıflarına uşaklık etmektedir.

2 — Kibris topraklarının %5'ini oluşturan iki bölge de 1959'daki emperyalist 'çözüm' neticesinde İngiliz emperyalistlerinin doğrudan işgali altındadır. İngiliz emperyalistleri Kibris'ın bu bölge için Ortadoğu ve Kibris halklarının yükselen devrim mücadelesini bastırmak ve hegemonya dalaşması içinde olduğu diğer emperyalist güçlere karşı daha avantajlı bir durumda olabilmek için askeri üs olarak kullanmaktadır.

3 — Güney Kibris'ta ise emperyalizm Kibris Rum hakim sınıfları aracılığıyla hakimiyetini sürdürmektedir; ve ayrıca faşist Yunan hakim sınıflarının 10.000 civarında askeri gücü de güney Kibris'a yerleştirilmiştir.

Kibris Rum hakim sınıfları kuzey Kibris'ın işgaline karşılıdır. Ancak bu karşı çıkış yurtseverlik temelinde değil, Yunan söven milliyetçiliği ve halk düşmanı çıkarları temelinde bir karşı çıkıştır. Kuzey Kibris'ın faşist Türk hakim sınıfları tarafından işgali; daha önce Kibris Türk ulusuna uyguladıkları milli baskı sayesinde ellerinde tuttukları pazarlarının; sömürü alanlarının daralmasına neden olmuştur. İşte onların 'işgale karşı' olmasının nedeni budur. Onların 'işgale karşı' olmandan anladıkları Kibris'ın tümüyle yeniden kendi sömürü alanları içine girmesidir. Fakat onlar 1959'da Kibris'ın %5'ini İngiliz emperyalistleri tarafından işgalini kabullenen, bugünde bu işgali çıkarlarına uygun bulup kabullenen, daha sonra ABD emperyalistlerine radar üsleri için Kibris toprağını peşkeş çeken, 10.000 kişilik Yunan hakim sınıflarının ordusunu Kibris devrimini bastırmak, Kibris Türk milleti üzerine asimilasyona kadar varan milli zulüm uygulamak vb. amaçlarla Kibris'a yerleştiren halk düşmanlarıdır.

Bugün güney Kibris'ta Kibris Rum hakim sınıflarının (komprador burjuvazi ve kilise) B. Avrupa ve bilhassa İngiliz emperyalizmine uşaklığı üstlenmiş kanadı iktidardadır. Bunların siyasi temsilcisi DCP (Demokratik Cephe Partisi)dir. Kibris Rum hakim sınıflarının Amerikancı kanadının temsilciliğini ise DSP (Demokratik Seferberlik Partisi) üstlenmiştir, bunlar suratlarına maske takmış darbecilerdir.

AKEL ise Kibris Rum hakim sınıflarının Rus sosyal emperyalizmine uşaklığı üstlenmiş kesiminin partisidir. Bunlar ABD emperyalizminin uşaklarına karşı İngiliz emperyalizminin uşaklarını destekleyip onlarla işbirliği yapmakta ve bu şekilde gelişmeye çalışmaktadırlar. Bu parti suratına 'ilerici' maskesi geçirip işçi sınıfı hareketini içten balatalayarak Kibris devrimini imkansız kılmaya çabalamaktadır.

Kibris Rum hakim sınıflarının tüm bu partilerin işgalci güçlere karşı tavır yukarıda belirtildiği gibidir.

Milli burjuvazi ve onun partisi EDEK Kibris devriminin bugünkü aşamasında halk safıdır. Fakat onlar sınıf karakterlerine uygun olarak işgalci güçlere karşı tutarsız bir tavır içerisindedirler. Faşist Türk hakim sınıflarının kuzey Kibris'ı işgaline karşı çıkmakta, fakat Kibris'ın %5'ini İngiliz emperyalizmi tarafından işgalinin ve Yunan hakim sınıflarının faşist ordusunun Kibris'a yerleştirilmesinin sorumlusu olan Kibris Rum hakim sınıflarına işgalcilerle meşru mücadele ve kabullenme temelinde uzlaşmaktadır.

Bundan bir yıl önce Kibris Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Örgütlenme Komitesi ve Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkez Komitesi temsilcileri proleter enternasyonalizm ilkelere ışığında, Kibris'ın işgal edilmesinin dördüncü yılı münasebetiyle biraraya geldiklerini belirterek bir ortak bildiri yayınlamışlardı. Bildiriyi aynen yayınıyoruz.

Ve tüm Kibris'ta ve bilhassa kuzey Kibris'ta çeşitli milliyetlerden Kibris halkının tüm işgalci güçlere, onların Kibris'taki köpeklerine karşı mücadelesi yükselmektedir.

Kibris proletaryası, Kibris'ın çeşitli milliyetlerden halkı.

Türk hakim sınıflarının faşist ordusu, Yunan hakim sınıflarının faşist ordusu ve İngiliz emperyalistlerinin ordusu Kibris topraklarını çiğniyorlar. Bunlardan Türk hakim sınıflarının ve İngiliz emperyalistlerinin orduları doğrudan ve Yunan hakim sınıflarının ordusu dolaylı olarak işgal ordularıdır.

'Vatan, millet, sakarya' palavralarını ağızlarından düşürmeyen, Kibris Rum ve Türk hakim sınıflarının büyük bir kesimini oluşturan bir avuç hain de şu veya bu işgalci gücün köpekliğini üstlenmiş durumdadır.

Rum, Türk diye bizi böldüler. Halbuki biz Kibris'lı Rum ve Kibris'lı Türk'üz. Biz birbirimizin, sınıf kardeşliğimizin boğazını sıkarken onlar Kibris'lı köpekleriyle elele Kibris'ı işgal ettiler.

Tüm işgalcileri ve onların Kibris'lı köpeklerini Kibris'tan kovmalıyız. Bu, zor ölümler ve cefa dolu ve aynı zamanda şanlı bir görevdir. Bu görevi nasıl yerine getirebiliriz?

Makarios'un içinde mi yürümeliz? DCP - DSP - AKEL'in peşine mi düşmeli? Yoksa UBP, TKP, HP, CTP'nin mi peşine takılmalı?

Hayır. Asla!

Hem Makarios, hem de bütün bu partiler halk düşmanlarının temsilcileridir. Dün biz Rum - Türk diye bölüp birbirimize düşürenler, emperyalizme uşaklık edenler, bugün şu veya bu işgalci destekleyenler, işgali ve Kibris'ın bölünmüşlüğüne ların peşinden giderek ne işgalden, ne de sömürü ve zulümden kurtulamayız. Bunlar bizim düşmanlarımızdır. Bunu anlamalıyız.

Ya EDEK?

EDEK'te bizi kurtuluş götüremez. İşgalcileri kovmamıza önderlik edemez. EDEK Kibris Rum milli burjuvazisinin partisidir. Tutarsız ve sallantılıdır.

Bir de kendisine M-L diyen sahte devrimciler var.

Bunların bir kısmı Kibris Türk ve Kibris Rum proletaryasının ve halkının ayrı örgütlenmesini ve ayrı mücadelesini savunuyorlar. Bunlar emperyalizmin ve onların Kibris'taki köpeklerinin halkımıza zor ve dalavereyle dayattığı bölünmüşlüğü kabulleniyorlar. Eğer Kibris proletaryası ve halkı birlikte örgütlenmez ve birlikte mücadele etmezse, eğer bunların peşine takılırsa işgalciler kovulamaz. Sömürü ve zulüm son bulmaz.

Bunların bazıları da, daha düne kadar enosis diye bağırırken bugün enosis pratik bir çözüm değildir deyip enosisen bahsetmiyorlar. Enosisin daha sonra ele alınması gereken bir mesele olduğundan dem vuruyorlar. Enosis fikrini şu veya bu şekilde, açık veya gizli olarak savunmak Kibris'ın çeşitli milliyetlerden proletaryasını ve halkını bölmek, milliyet temelinde bölmek demektir.

Gerek Kibris'ın bölünmüşlüğü, gerek enosisin şu veya bu şekilde savunular sosyal sövenlerdir. Bunlar pratikte de sosyal sövenlerdir. Bunlar kendileri gibi sosyal söven olan Türkiye ve Yunanistan'daki sahte devrimcilerle kolkola girdiler. Onların partileri içinde çalışıyorlar. Onların gazetesini Kibris'ta satıp, bu gazetele çerçevesinde örgütleniyorlar. Bunların peşinden giderek işgalciler kovulamaz. Sömürü ve zulümden kurtulamaz.

TÜM İŞGALCİLERİN KOVULMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK PARTİ KKP (M-L) Kibris Komünist Partisi (M-L) DİR. KKP M-L Kibris halkını ve Kibris proletaryasını zafere götürecektir olan partidir.

KKP M-L, uluslararası proletaryanın Kibris'taki öncü gücüdür. M-L bilimini kavramış, Kibris'tan tüm işgalcileri ve onların köpeklerini kovmaya, Kibris'ta sömürü ve zulümün kökünü kazımaya inancı komünistlerin partisidir.

KKP M-L, Kibris proletaryasının ve halkının birlikte örgütlenmesini ve birlikte mücadelesini savunur.

KKP M-L, Kibris halkının milliyetlere bölünmüşlüğü, her türlü milli zulüm, milli zulümün açık ve gizli savunucularının amansız düşmanıdır. Kibris halkını enternasyonalizm yoluyla eğitmeyi bir görev bilir.

KKP M-L, ilk olarak tüm işgalcilerle karşı olan herkesi birleştirecek, işgalcileri ve onların Kibris'lı köpeklerini Kibris'tan kovacaktır. Bunu başarmanın tek yolu silaha sarılmaktır. KKP M-L kendi önderliğinde bir halk ordusu oluşturacak, halkı tüm işgalcilerle karşı silahlandırıp savaş seferber edecektir. Kibris halkını, halkın birleşik cephesinde birleştirecek, tüm işgalcilerle karşı savaşmayı kabullenirlerse halk düşmanlarının bir bölümü ile de geçici bir ittifaka girmekten de çekinmeyecektir.

KKP M-L işgalcileri ve onların köpeklerini kovup durmayacaktır. İşgale karşı savaşın zafere sonuna Demokratik Halk Devrimini sonuçlandırıp zafere ulaştırıp, proletaryaya önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğünü kuracaktır.

KKP M-L DHD'nin zaferiyle de yetinmeyecek, demokratik halk diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşa edecek ve dünya çapında komünist toplumu kurulmasında payına düşen şanlı görevini yerine getirecektir.

Kibris'ın tüm komünist ve devrimcileri. KKP M-L içinde örgütlenelim.

Kibris proletaryası ve çeşitli milliyetlerden çilekeş halkı. KKP M-L önderliğinde örgütlenelim.

KIBRIS KONUSUNDA TAVIR MİHENK TAŞIDIR  
Kibris konusunda kendine 'devrimci' diyen sahtekârlarla, komünistler arasında kökten bir farklılık vardır.

Türkiye'deki sahte devrimcilerden Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapanlar, uşaklıklarını bir kez daha ispatladılar. Bunlar Kibris'ın faşist Türk hakim sınıflarının ordusu tarafından işgalini başlangıçta açıkça ve ateşli bir biçimde desteklediler. Ecevit'i 'yurtsever', 'anti-faşist' vb. ilan







# KIBRIS'TA İŞGALİN 5. YILI KAHROLSUN İŞGAL

20 Temmuz 1979 tarihi Kıbrıs'ın emperyalistlerin desteğinde faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmesinin 5. yıldır. 20 Temmuz 1974 de şimdi yine işbaşında olan CHP ile MSP koalisyon hükümeti döneminde Kıbrıs işgal edilmişti, ve işgal durumu hala devam ediyor.

Neydi adına «barış hareketi» denilen bu işgal hareketi? Hangi sebepler emperyalistlerin artığı üç-beş kırık dökük silahla faşist Türk ordusunun Kıbrıs'a çıkarma yapmasına yol açmıştı? Bunun sebebi yıllardır körüklenen Yunan düşmanlığıdır? Yoksa Ecevit'in «milli burjuva bencilliği» mi?

Sorulara böyle cevaplar aramak tümüyle saçmadır. Ve sadece emperyalistlerin, onun uşaklarının değirmeni su taşır. Proletarya hareketi bu konuda şövenizmi, hakim sınıf kuyrukçuluğunu, emperyalistleri aklamayı amaçlayan bir ederektir. Çerçerlekler ortaya koymuş; emekçi halka doğruları göstermiştir.

Kıbrıs sorununu inceleyen olgulara bakalımız: Olgular neyi gösteriyor?

\* Kıbrıs'ın başta ABD ve Rus sosyal emperyalistleri olmak üzere tüm emperyalistleri açısından, özellikle askerî bakımdan çok önemli olduğunu,

\* Darbe öncesi Kıbrıs'ta Rus sosyal emperyalizminin uşakları vasıtasıyla giderek güçlenmeye başladığını ve İngiliz emperyalizminin uşağı olan Makarios'un giderek Rus sosyal emperyalizmine çark etmeye başladığını,

\* ABD'nin desteğindeki Yunanistan askerî faşist dik tatörlüğünün parçası olan Sampson darbesinin, Rus sosyal emperyalizminin gelişmesine karşı doğrudan ABD yanlı, uşağı bir hareket başlattığını,

\* Buna karşılık Türk hakim sınıflarının sözcüsü olarak zaman işbaşında bulunan CHP hükümetinin dar beyi «Bu Rumların bir iç işidir» diye desteklediğini ve buna tüm hakim sınıf küklerinin canı gönülden katıldığını,

\* Ancak darbe hareketinin başarıya ulaşmadığı açığa çıkınca, Sampson'un faşist hareketinin, Kıbrıs halkı ve dünya demokratik kamuoyu nezdinde teşhir ve tecrit edilmesini, Kıbrıs halkının yanısıra Makarios-AKEL (Rus sosyal emperyalizminin uşağı olan parti) taraftarlarının silahlı karşı koşununun başladığını,

\* Ve Türk hakim sınıflarının «garantör bir devlet olduklarının işte ancak bu zaman akıllarına geldiğini... Daha doğrusu Sampson darbesine karşı gelişen hareketi Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının önderlikleri altına alacağı korkusunu duyan ABD ve Batı Avrupa'daki diğer emperyalist devletlerin Türk hakim sınıflarına «hazır olun» dediklerini,

\* Ve ardından da Ecevit'in meşhur «barış hareketi»nin birlerce insanın ölümlü bahasına gerçekleştirildiğini.

İşte olgular sadece bu gelişmeleri ortaya koymakta-

dır. Ve bunlar emperyalist, sosyal emperyalist, faşist propagandaları olduğu gibi, oportünist safhatlarında yerle bir etmektedir.

Darbe hareketinin olduğu gibi, suya düşen planı kurtarmaktan başka bir anlamı olmayan işgal hareketinin de baş mimarı ABD emperyalizmidir. CHP - MSP koalisyon hükümeti ABD ve B. Avrupa'daki emperyalistlerin anlaşarak yürürlüğe koydukları emperyalist politikanın sadece basit birer uygulayıcısıdır.

Şimdi utanmadan, Kıbrıs'ta böyle bir fiili işgal sorunu çıkararak emperyalist yağmacılar ve uşakları sorunu «çözmeye» uğraşıyorlar. Denktaş-Kipriyanu «Doruk Toplantı»ları yapıyor. Peşpeşe Türk ve Yunan hükümetleri görüşmelerde bulunuyor. K. Waldheim arabuluculuğa devam ediyor.

Öte yandan Rus sosyal emperyalistleri ve uşakları da Kıbrıs sorununu uluslararası görüşmelerle çözelim diyorlar. Yani «sorun» çözümünde söz sahibi olmak istiyorlar.

Öyleyse «sorun» nedir? Emperyalistler ve uşakları bundan Kıbrıs'ın nasıl paylaşılacağını; Kıbrıs işçilerinin ve halkının sömürülmesinden kimin ne kadar pay alacağı meselesini anlatıyorlar.

Peki Türkiye Yunanistan ve Kıbrıs halkları, Marksist-Leninistleri, yurtseverleri neyi anlıyor? Bir tek şeyi: Kıbrıs'tan faşist Türk ordusu başta olmak üzere tüm yabancı askerlerin geri çekilmelerini. Kıbrıs'ın işgali-

ne karşı birleşik bir savaşın örgütlenmesini, Emperyalistlere ve uşaklarına karşı sonuna kadar mücadeleye edilmesini.

Emperyalistlerin «çözüm» dedikleri paylaşma, dalaşma sorunlarının halklara felaket getirdiği her yerde ortaya çıkmıştır. Bunu yıllardır böyle bir dalaşmanın içinde yaşayan Kıbrıs'ın çeşitli ulus ve azınlık milliyetlerine mensup işçileri, köylüleri, emekçileri, çok daha iyi bilmektedirler. Ve bu yüzden de en başta onlar emperyalistlerin «çözüm» dedikleri şeyi ellerinin tersiyle yerle bir edeceklerdir.

Onlar gerçek çözüm yolunda; milli bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm yolunda ilerleyecek ve hangi milliyete mensup olursa olsun sınıf kardeşleriyle birleşerek, Kıbrıs'ta gerçek çözüm demek olan Demokratik Halk Devrimine hız verecekler ve kardeşçe birlikte, beraberce Bağımsız ve Demokratik bir Kıbrıs yaratacaklardır.

**KAHROLSUN İŞGAL!  
KAHROLSUN  
EMPERYALİST PLANLARI!  
FAŞİST TÜRK ORDUSU  
BAŞTA OLMAK ÜZERE  
TÜM YABANCI ASKERLER,  
DERHAL KIBRISTAN GERİ  
ÇEKİLSİN!  
YAŞININ KIBRIS  
HALKININ MİLLİ  
BAĞIMSIZLIK VE HALK  
DEMOKRASİSİ  
MÜCADELESİ!  
YANANIN KIBRIS,  
YUNANISTAN VE  
TÜRKİYE HALKLARININ  
KARDEŞLİĞİ!**

## ÇKP'nin Marksist-Leninist Devrimci Mirasını Savunalım

ÇKP (Çin Komünist Partisi), 1 Temmuz 1921'de kuruldu. ÇKP'nin kurucuları arasında, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının yüce önderi, büyük Marksist-Leninist Mao ZEDUNG da yer alıyordu. M. ZEDUNG'un deyişleyle: «Çin Komünist Partisi'nin doğuşu, çığır açan bir olaydı.»

ÇKP, ilk kurulduğu sıralarda sadece bir kaç düzine üyeye sahipti. Ama o, çürüyüp yok olanı, eskisi değil; gelişip güçlenecek olanı, yeniyi temsil ediyordu. Nitekim hiç bir güç; ne emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları, ne de her türden oportünist ve revizyonistlerin onun gelişip güçlenmesini; Çin işçi sınıfına ve halkına başayla önderlik etmesini, Çin devrimini zafere ulaştırmasını engelleyemediler.

ÇKP'nin geçmişi ve mücadelesi, zengin tecrübelerle doludur. ÇKP'nin geçmişi ve mücadele tarihi açıkça kanıtlamıştır ki, bir ülkede devrimin zafere ulaştırılabilmesi için, gerçek bir proletarya partisi ilk şarttır. Ancak böyle bir partinin devrimi zafere ulaştırmasının da ilk şartı, o partinin doğru bir ideolojik politik çizgiye sahip olmasıdır. Marksist-Leninizm evrensel tezlerini derinden kavramayan ve onu yaratıcı bir biçimde ülkesinin somut gerçekliğiyle kaynaştırılmayan bir parti, devrimi asla zafere ulaştıramaz.

Mao ZEDUNG başkanlığındaki ÇKP'nin başarıyla önderlik ettiği Çin devrimi, uzun süreli halk savaşı yolunu izleyerek zafere ulaştı. Böylece çağımızda yarı-sömürge, sömürge ülke halklarının yalnızca Demokratik Halk Devrimi ile gerçek kurtuluşu ulaşabileceğini ve özül toprak devrimi olan Demokratik Halk Devriminin stratejisinin kırıldan proletaryanın Marksist-Leninist partisi önderliğinde küçük gerilla birimleriyle başlayan ve adım adım gelişen ve tüm ülke çapında siyasi iktidarın ele geçirilmesine kadar devam eden muazzam halk savaşının geçerliliğini ortaya koydu.

ÇKP, 1 Ekim 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra da, uzun yıllar boyunca Çin'de sosyalizmin inşası mücadelesine başarıyla önderlik etti. Çin devrimine karşı içten ve dıştan gelen sayısız saldırıyı püskürttü. Uluslararası planda da önemli görevler yerine getirdi. 1956'lardan sonra Sovyetler Birliği'nde iktidarı gasbederek, geriye dönüşü tezgahlayan, başını Kruşçev-Brejnev kliklerinin çektiği modern revizyonist akıma karşı açılan mücadelenin en ön saflarında yer aldı ve ona ölümcül darbeler indirdi Kruşçev



ve Brejnevlerin Çin'deki takipçileri olan Liu Şaoçi ve Lin Biao gibi hain klikleri hezimete uğrattı. Çin'deki kapitalist yollarına karşı, 1966 Ağustos'unda bizzat M. ZEDUNG başkanlığında başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarını, proletarya diktatörlüğü altında, devrimin sürdürülmesi konusunda eğiten, onlara zengin tecrübeler kazandıran pratik bir okul oldu.

Tüm bu nedenlerden dolayı, ÇKP'nin devrimci mücadele tarihine sahip çıkmak ve onu her türden saldırıya karşı savunmak, Marksist-Leninistlere doğru bir görevdir. Bu, özellikle, son dönemlerde Çin'de parti ve devlet yönetimini gaspederek, geriye dönüşü etzählama faaliyetlerine girişen, başını Deng Siao-ping'in çektiği «üç dünyacı» modern revizyonist akımın ve onun ülkemizdeki bilinçli temsilciliğini yapan, sözde Mao ZEDUNG ve ÇKP'yi savunduğunu iddia eden TİKP-Aydınlık şebekesinin maskesini yırtıp atmak açısından büyük bir önem sahiptir.

Bunun yanında uluslararası Marksist-Leninist hareket saflarında, son dönemlerde, ÇKP'nin geçmişi ve Mao ZEDUNG konusunda bazı inkarcı anlayışlar gelişmiştir. Bilindiği gibi «üç dünya teorisine» karşı ilk kez cepheden savaşı başlatan

Devamı 7. sayfa

## FAŞİZME TESLİM OLMAYALIM HALK GÜÇLERİNİ SAVUNALIM!

'Faşizmin artan saldırılarına karşı halk güçlerinin savunulması ve birliği'... Oportünist basın yaklaşık tümünde bu tür sözlerle çokça rastlamak mümkün. Ancak yaşanan zorlu pratik bu sözleri doğruluyor mu? Özellikle son dönemlerde THKP/C kökenli bazı küçük burjuva devrimci gruplara yönelen ve sonu alçakça katliamlarla biten resmi faşist güçlerin saldırılarına karşı aldığı tavır oportünizm, sözlerinin sahteliğini ve teslimiyetçi yüzünü daha açık bir şekilde sergilemiştir. HK gibi sağ oportünistler de D. Yol gibi 'sol' görünmeye çalışan oportünistler de halk siyasetlerine karşı düşmanca tavırların sahte «teoriler» ile devrimci kitlelerin önünde gizlemeyi belli ölçülerde başarabiliyorlardı. Ama onların, küçük burjuva devrimci maceracı bir hat izleseler de, devrim ve halk güçleri içerisinde yer alan

Ö. Çimeken'lerin, T. Tabak'ların faşist güçlere karşı direnişlerini; onların katledilmesini alçakça bir suskunlukla geçiştirmeleri, niteliklerinin çok daha açık bir şekilde ortaya çıkmasını sebep olmuştur.

Biz gerek sağ ve gerekse «sol» görünmeye çalışan teslimiyetçi şeflerin niteliğini ortaya koyarken, faşizmin saldırılarının arttığı bu dönemde konuyu nasıl kavradığımızı belirtmek istiyoruz.

### FAŞİZME KARŞI MÜCADELE VE KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ

Bugün ülkemizde faşizme karşı mücadeleyi siyasi iktidarın ele geçirilmesi mücadelesinden başka birşey değildir. Bu mücadele doğrudan doğruya toprak devrimi temelinde yürütülecek olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesidir. Bu mücadelede sınıf olarak bugünkü aşamada devrimci bir konumda bulunan küçük burjuvazi de yer alır. Ne

varki o, bu mücadelede devrimi başarıya ulaştırarak ilerletmesini imkansız olan bir hat izler.

Küçük burjuvazinin değişik kesimlerinin siyasi çizgilerini savunan bugünkü oportünist grupların pratikleri ortadadır. Onlar ya tümüyle teslimiyetçiliğin bayraktarlığını ya da doğrudan doğruya siyasi iktidarı mücadelesini yerine geçirdikleri küçük silah gruplarının askerî eylemlerinin yürütücülüğünü yapmakta; kitlelerden kopuk bu eylemlere de «öncü savaş» demektirler. Bu çizgilerin kaynaklandığı sınıf temeli aynı olduğundan maceracılık ve teslimiyetçi küçük burjuva devrimci siyasetlerin içinde birbirine dönüşen madalyonun ters yüzleri gibidir. Bugün 1972'lerin PDA'larına aday Halkın Kurtuluşu'nun teslimiyetçi çizgisinin aynı zamanda siyasi iktidarın bir toplu yaklaşmayla ele geçirilmesine yönelik ve devrimci mücadeleyi maceralara sürüklemeye çalışan tezleri birbirine zıt değil, tersine tamamlayıcıdır. Aynı zamanda bugünkü teslimiyetçi şeflerin 1972'lerde «öncü savaşçı», «foko-cu maceracı

tezlerin savunucuları olmaları da bu yüzden şarttır; değildir.

Sapmadan dosdoğru giden biricik devrimci çizgiyi savunan proletaryanın öncü kurmaydır. O, ister teslimiyetçi ve isterse maceracılığın savunucusu olsun küçük burjuva devrimciliğine karşıdır. Ve ona karşı mücadele verilmeden devrimci mücadelenin ilerletilemeyeceğinin bilincinde olarak şu reklı ve uzlaşmaz bir ideolojik-siyasi mücadele yürütür. Biz küçük burjuva devrimciliğine karşıyız. Ama bundan küçük burjuvazinin devrimci saflarda proletaryanın güvenilir müttefiki olduğu gerçeğini reddettiğimiz sonucu çıkarılamaz.

### KÜÇÜK BURJUVAZİNİN DÜZEN ALEYHTARI MÜCADELESİ PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE TOPLANMALIDIR

Proletarya, kendi önderliği altında toplanmadığı ve küçük burjuvazinin şu ya da bu kesimini temsil eden

hareketlerin düzen aleyhtarı mücadelelerine karşı olumlu bir şekilde yaklaşır. Devrimci hareketin proletarya önderliğinde fiilen tesis edilemediği şartlarda proletarya küçük burjuvazinin kendisine rağmen varolan hareketleri karşısında sessiz kalmaz; onları görmezlikten gelemez. Biz bugünkü pratiğin de gösterdiği gibi bize rağmen teslimiyetçi ya da maceracı hat izleyen küçük burjuva devrimciliğine karşı, devrimci mücadeleyi güçlendirme amacına yönelik bir politika güdüyoruz. Teslimiyetçi kesimleri aktif düzen aleyhtarı mücadelesinin içine çekmeye çalışırken; maceracı kesimleri karşı da küçük burjuva devrimciliğinin kaçınılmaz çökmesini vurguluyor; düzen aleyhtarı aktif mücadelesinin proletaryanın önderliği altında toplanmadığı sürece kalıcı olamayacağı ve devrim mücadelesini ilerletilemeyeceği gerçeğini yolunda kesintisiz bir mücadele yürütmeye çalışıyo-

ruz ve yürüteceğiz.

### HALK GÜÇLERİ DESTEKLENMİZ Mİ, DESTEKLENMEZ Mİ?

Bugün sorunun pratik yanını teşkil eden konu, son dönemlerde çeşitli faşist, işkenceci elebaşların ve polis şeflerinin imha eylemlerine karşı, ve faşist devlet güçlerinin küçük burjuva devrimcilerine yönelik katliamları karşısında nasıl bir tavrın takınılması gerektiğidir.

Teslimiyetçi şefler proletarya hareketinin dışında THKP/C kökenli bazı küçük burjuva devrimci gruplarının örgütlediği ve belirli sayıda devrimcilerin başarmak durumunda olduğu eylemlere «suikast», «bombalama», «düello» gibi ifadelerle saldırıyorlar. Onlara bu kelimeleri kazandıran şüphesiz 1972 PDA sözlüğüdür. Ashında, bu soruna gözü kapalı bir şekilde yaklaşmak ve bu tür eylemleri tümüyle savunmak veya tümüyle reddetmek, karalamak tavrı yanlış ve

Devamı 4. sayfa

## PARTİZAN

### KIBRIS'DA MİLLİ MESELE

Kıbrıs'ta milli meselenin incelenmesinden çıkan sonuçlar kısaca şöyledir: Kıbrıs'ta Kıbrıs'lı Rum milleti ve Kıbrıs'lı Türk milleti yaşamaktadır. (Bunların yanında milli azınlıklarda vardır ama esas unsur iki ayrı milletin varlığıdır.) Bu iki millet Kıbrıs üzerinde iç-içe yaşamaktadırlar. Her iki ulusun da «toprak bütünlüğü» üzerinde sağladığı toprak ortaklığı. Bu durum Kıbrıs'ın (belki de tüm dünyada sadece Kıbrıs'ın) bu özelliğidir. Kıbrıs'lı Rum milleti, Kıbrıs'ın her bölgesinde çoğunluğu sağlamaktadır. Fakat, Stalin'den yaptığımız alıntılarda da görüldüğü gibi, bir ulusun toprak bütünlüğü olması için belirli bir bölgede nüfusun çoğunluğu oluşturması gerekli bir şart değildir. Kıbrıs'ın Türk milleti için Kıbrıs'taki durum budur. Hiçbir bölgede çoğunluğa ulaşılmazlar. Buna rağmen toprak bütünlüğüne sahiptirler ve bu, gerekli diğer şartlarla birlikte onu bir ulus yapar.

Şimdi Marksist-Leninist bir ilke olan «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı»na Kıbrıs şartlarında bakalım...

...Herşeyden önce milli mesele esas değil, sınıfsal meseleler yanındadır, tali bir sorundur. Kıbrıs devriminin çıkarlarına hizmet edecek bir şekilde çözümlenmelidir. Ama biz, Marksist-Leninist ilke «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı»nı her şart altında savunuruz. Bu, Kıbrıs şartlarında da geçerlidir. Aynı devlet kurma sorununu bu ilkelere ışığındaki çözümümüz, pratik bir sorundur. Bu sorunun nasıl çözülebileceği konusunda, biz, Kıbrıs halkı için zararlı olduğuna inandığımızdan, şekli ne olursa olsun (kantonal, federal, vs.) ayrı devlet kurmanın her türüne karşıyız.

...Marksist-Leninistler için milli meselenin çözümünde esas alınan kıstas, varılacak çözümün emperyalizmi gerileteceği mi yoksa güçlendireceği mi, kistasıdır. Milli mesele, çağımızda (emperyalizm ve proleter devrimler çağında) sosyalist dünya devriminin bir yan meselesidir ve ona katkıda bulunmak için, gerekli ülkelerde Marksist-Leninistler milli meseleyi inceler ve çözümlerler. Bu yüzden milli meseleye bulunacak çözümün emperyalizmi geriletecek bir çözüm olması gereklidir. Kıbrıs şartlarında, iki milletin ayrı devletler kurarak örgütlenmelerini savunmak yanlıştır. Çünkü bu, emperyalizmi güçlendirecek bir çözüm şeklindedir. Kıbrıs'lı emekçileri böcek olan bu çözüm, Kıbrıs'taki emperyalist uşağı hakim sınıflar ve emperyalistlerin kendileri tarafından Kıbrıs halkını birbirine kurdurarak adamızdaki emperyalist sömürüyü pekleştirmek için kullanılacaktır.

Kıbrıs'ta milli meseleye bulunacak tek doğru çözüm yolu, iki milliyetten Kıbrıs halkının, emperyalizmin sökülüp, emperyalist uşaklarının iktidarının yıkılması, Bağımsız ve Demokratik Kıbrıs'ta bir arada yaşamasıdır.

Devrimci Savaş Yayınları'ndan aktaran  
PARTİZAN Özel Sayı 1, Sf. 39-40

Genazesine kimse sahip çıkmadı...

**BÜYÜK ANARŞİST  
"AMCA" GARIPLER  
MEZARLIĞINA GÖMÜLDÜ**

26 HAZİRAN 1979 GÜNÜYDÜ

"AMCA" kot adı ile tanınan anarşist Ömer Çimeken, 4 milyonluk atarışı ve 15 milyonluk Cerrahpaşa soygunlarına katılmıştı...

THKP/C adlı yasa dışı anarşist örgüt liderlerinden olan Ömer Çimeken, Merter beşiminde öldürüldükten sonra 45 gün Merg'te bekletildi.

Anarşistin cesadına sahip çıkan olmasınca İstanbul Belediyesi tarafından Garipçiler Mezarlığı'nda toprağa verildi. Cenazeye insan dahi sedere bş kişi vardı. (Yazın 4 sayfası)

45 gün bekletildi "Allah günahlarını affetsin"

## DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

### TÜRKİYE HALKI DEVİRİM ŞEHİTLERİNE SAHİP ÇIKIYOR, ÇIKAGAKTIR!

Aşağıdaki kupürde Günaydın aktı, komprador patron-ağa düzeninin uşak gazetesinin verdiği haber görülmüyor. Günaydın Ömer Çimeken'in cenazesinin 45 gün morgda beklediğini, sahip çıkılmadığını söylüyor. Onun bu haberi vermedeki amacı açık: Bir yandan Ömer Çimeken ve arkadaşlarının halk kitlelerinden kopuk olan mücadeleye çizgilerinin sonucu olan bu durumu kullanmak; devrimci mücadelenin «halkla bir ilgisi olmadığı» itibaini yaratmak istiyor. Devrimci kitlelerde, devrimcilerin «kendi liderlerine bile sahip çıkmadığı» anlayışını geliştirmek; ve meşhur «devlet güçlüdür» tezinin de ötesinde «devlet müfiktir, yardımseverdir» demek istiyor.

Eğer böyle değilse Günaydın'ın halk ve devrim düşmanı yöneticilerinin bir devrimcinin cenazesine ilgili verdikleri bu şatafatlı haberin amacı ne? Boy boy devrimci fotoğrafları yayınlayan ve «Allah affetsin» diye «Günaydın» öldürüldükten sonra «Allah affetsin» yazan mı savunuyor?

Günaydın'ın bu haberi neden böyle verdiği ortadadır. Bu sorun devrimin bir sorunu ve

Devamı 7. sayfa

**STALİN**

«Birkaç gün önce Geçici Hükümet, Anarşistlerin Durnova villasından çıkartılmalarını emretti. Öz olarak haksız olan bu emir, işçiler arasında öfke fırtınası uyandırdı. Kuşkusuz onlar bunu, şu yada bu örgütün varolma hakkına saldırı olarak kabul ettiler. Bizler, ilke olarak Anarşistlere karşıyız; fakat bunlar ne kadar küçük olursa olsun, bir kesim işçi tarafından desteklendikleri sürece, örneğin bir Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler kadar varolma hakkına sahiptirler.

...Örgütleri binalarından yoksun bırakan girişimlerde bulunulduğunda, anarşist örgütler dahil tüm örgütlerin varolma hakkını savunmak doğrudur ve zorunludur. Fakat Anarşistlerle birleşip, bunlarla birlikte ilk elde yenilgiye mahkum pervasız gösteriler içinde yer almak izin verilemez bir şey ve sınıf bilinçli işçiler açısından cinayettir.»

(Stalin, Büyük Ekim Devrimine Doğru, Ülke Yay., sy. 81, 82.)

**İBRAHİM KAYPAKKAYA**

«Emperyalizme ve gericiliğe karşı doğuşürken ölen herkes, saygıya değerdir. Ama bu, bunların içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla komünistler arasında bir çizgi çekmemize asla yol açmamalıdır. Yoksa, daha da saygıya değer olan komünizme, halkın kurtuluşu davasına saygısızlık edilmiş olur.»

(İbrahim Kaypakaya, Seçme Yazıları, Ocak Yayınları, sayfa: 76)